

O kňazoch : „Chcel som byť tým najlepším kňazom, ale niečo vo mne bolo proti“

I

neprešlo žiadnou jazykovou korektúrou

Som kňaz, pretože som pedofil. Viem o tom už dávno. Áno, preto verím v Boha – veď každý potrebuje mať nejaký zmysel, najmä ak bojuje v sebe neustále medzi sebaobhajobou a sebenenávisťou.

Uvedomil som si „nemáš na výber“, keď som sa opil so starým farárom.

Zaučal ma otázkami :

„Kňaz musí, tak ako málokto, dospieť v tomto svete k sebapoznaniu celkom sám ?“

Bol to intelektuál v sutane.

Veľmi trpel ak nekázal, keďže bol inteligentný ?

- Nikdy nevieš kto sú tí veriaci, - povedal mi.

- Veľakrát ma skúšal Satan a vždy som vydržal, - niekedy viete, kedy je človek neúprimný...

Pili sme víno. Každý sám za seba. Niekedy sme žmurkli a trpeli každý sám za seba.

Nuž, radovali sme sa spolu :

„Veď väčšina ľudí nás má rado.“

Všetko, čo sa stalo ďalej, je už opakujúcim sa frontom väčšiny úradov :

Kam dospeje mŕtvy krokodíl, keď hnije ?

K večnosti energie, ktorá sa zachováva...

Kam dospeje kňaz ak pochybuje ?

Ľudské telo je večné, lebo energia v ňom je večná ako v krokodílovi.

*

Môj otec bol psychológ a psychopat, ktorý povedal :

Náboženstvo je lekárske umenie, ktoré sa snaží udržať človeka v rozmedzí duševného zdravia.

Moju matku miloval. (Ale musel sa s ňou naučiť žiť... Prvotná láska im nestačila.)

V okamihu, v ktorom som pil a pozeral na starého, opusteného kňaza - nemohol som si pomôcť, ale cítil som, že v nás všetkých - v otcovi, v kňazovi, v mnohých matkách zvíťazil strach :

Boh by nikdy neuprednostnil dušu človeka pred telom a inštinktom medveďa.

Pil so mnou len pre dúfanie : „je gay“ ?

Rozprával ďalej :

- Vlastne nás podviedli... - a ruky sa mu triasli.

- Podviedli nás...

Vedel som : vnútorne plače. Cítil som to pri všetkých jeho kázňach. Kázal ako posadnutý. Nezostalo mu nič viac, keď videl všetkých mužov a všetky ženy, nezostalo mu nič viac ako : nutnosť.

Áno, už to bola iba nutnosť – ak neveril slovám v Biblii pri ich hlasnom čítaní.

Vlastne ich miloval – miloval nutnosť, keď kázal.

- Keď kážem, nezamýšľam sa, ja verím... - ach, a ako trpkosť sa usmial.

Jeho zuby boli čierne. Hnili: bál sa lekárov tela. Bál sa bolesti. (Bol tak sčítaný.)

Keď som sa na neho pozeral, musel som sa prinútiť spomenúť na niečo, čo ma urobí šťastným. Len moje vedomie predbehlo podvedomie :

Bolesť zo živého kňaza rúbala do mojej vratkej podstaty a ja som sa nemal ako brániť predstave, že sa dotýkam malého krásneho chlapca.

„Mám to pod kontrolou, je to iba predstava“.

- Teraz mám pocit... osvietený človek sa dal oklamať jednou stranou mince... Priateľ, pochopiť ľudský život, všetky jeho zákony ešte neznamená, že sme pochopili čosi nezvyčajné... Ale pocit „cítim Boha“... Ten je tak nezvyčajný... ale čo keď... čo keď ?
- snažil sa ma chytiť za ruku, ale uhol som.

- Tak blízko ku všetkým tým pravdám bytia v Biblii a nevieme ich uchytiť...

Chcel ma iba chytiť za ruku ?

Vždy som veril v Ježišové slová.

Vždy som dúfal : on si z osvietených ľudí prešiel najpekelnejšou cestou, pokiaľ dosiahol stav „milovania“.

To ma ešte stále povzbudzuje v mojom boji proti pedofílii. Môj zmysel je byť kňazom a to, čo skúša moju silu sú chůtky... Musím bojovať : slúžiť ľuďom.

Sedím v lavici a počúvam poslednú kázeň kňaza. Povedal mi : „Bude moja posledná“. Nedávalo mi to zmysel, ale každá kázeň, o ktorej povie kňaz, že bude jeho poslednou, má v sebe - akoby zrazu - viac posolstva.

Všimám som si ľudí ako prichádzali. Videl som ich boj... Videl som ich nádej. Každá kázeň bola svätou drogou – ako pokračovať, ako milovať, ako mať sex z lásky a z povinnosti voči Stvoriteľovi - ako žiť :

Každý má v sebe boj, lásku, chuť, oddanie podobné tým mojim ? A kto nemá... Vzdal sa úchylkám !?

Kňaz kázal a po prvý raz som počul ako improvizuje vo svojej pravde :

- Beda tomu kto sa od náboženstva stane závislý ako alkoholik... – aj kňaz často dokáže hovoriť len o svojom živote...

Potil sa a zdalo sa mi, že sa niekedy zajakáva z vypätia.

Vždy som vedel : každý človek sa niekedy pokúša hľadať „niečo viac“ - a potom je to už zvyčajne len na jeho voľbe !?

Videl som pred sebou zničeného človeka, ktorý precítil každý ľudský príbeh... A nenašiel v tom vyslobodenie.

- Snažil som sa počúvať ako Boh, ale niečo sa stalo...

Videl som ako sa mu triasli kútiky.

Jeho včerajšie vety zneli dnes čoraz lepšie - lebo sa opakoval a stál si za tým čo povedal - aj pred ľuďmi, ktorí túžili po obyčajnej kázni :

- Kedysi som bral spovede ľudí veľmi vážne... A potom som ich naozaj počul. A vtedy sa to stalo... Už som nepočul nič nové... Pokúšali sa zbaviť utrpenia len ako ja. Zrazu som v tom nevidel žiadneho Boha, hoci Boh a to mi verte... (včera : odpil si z vína a smutne pokrútil hlavou / dnes : povedal iba „verte“) Boh jestvuje... aj keď necítíme...

Mal som iba taký pocit ? (:)

Len z núdze zopakoval pred veriacimi poslednú vetu s takým odporom, že som sa pocítil potrebu pomodliť sa. Ale radšej som počúval.

V dave zašumelo.

Povedal som si :

„Aký krásny ľudský vodopád...“

Počul som ako starena sediaca za mňou šepkala druhej starene.

„Ak kňaz začne vynášať súdy... je zle...“

Otočil som sa a ony stíchli. Kňazi by mali stáť za sebou.

Cítil som s ním, hoci som vtedy ešte nevedel prečo :

Nechcel som vidieť : raz za čas sa každý kňaz podobá všetkým kňazom.

Včera ma prosil o pomoc, ktorá neprišla :

- Nikdy som nemiloval ženu ako ženu... Myslím si, že ma to zničilo... Vždy ma priťahovali muži a ja som sa vo svojej láske nikdy nemohol cítiť slobodne... Moja

láska k mužom bola predsa hriech... A ver mi, že nenávidím ako sa mi páčia muži... Skrýval som to, ale tým sa nič nezmenilo. Chápeš ? Vždy som chcel splodiť dieťa ! Ale ako bez žien !? Ako bez Boha ?

Kňaz by mal milovať duše ľudí... ale ja ? Prestal som im veriť... Nechápal som, keď som ich počúval... ako a prečo... Sú takí bezbranní... Cítil som sa rovnako bezbranne... Nepotreboval som vidieť rovnakú bezbrannosť... Chcel som v nich vidieť „vieru v stvorenie“ - „a videl som vieru vo vlastné životy, ktorá prekonávala vieru v stvorenie o celý vesmír“.

Ale asi svoju kázeň predsa len trochu kontroloval. Žiadnu z posledných viet nepovedal masám.

A práve po týchto vetách som túžil !

Možno mal rešpekt pred tým, čo by mohol cítiť k mužom ?

Medzitým, čo som si spájal včerajšok s dneškom, sa zasmial veriacim do tváří po svojom :

- Žiadna z vašich spovedí sa nedostala k Bohu... lebo... lebo už dávno som nepočul spoveď ako by vám išlo o život...

Tá veta má vrátila späť k masám.

Prešli mi po chrbte zimomriavky a ja som vedel - zbláznil sa z bolesti, lebo nebol schopný milovať.

Je to iba také jednoduché ?

Krútil hlavou ako krútil toľkokrát, keď počul spoveď...

On počúval vlastnú spoveď a chcel si dať rozhrešenie !?

- Prestal som byť dobrým kňazom až vtedy, kedy som stratil svoju posadnutosť...

V dave opäť zašumelo.

Je tak ťažké vidieť prvú bránu šílenstva v niekom, komu ste sa často spovedali ako istote ?

Nieko ma chytil za rameno.

- Robte niečo, - povedal mi dedinský lekár. Sedel celkom vzadu s druhou manželkou. Tá prvá sedela blízko pri mne. Musel prejsť veľký kus cesty, aby ma chytil ako lekár, ktorý súdil stav kňaza.

Nechcel som urobiť – ani v najmenšom – čokoľvek záchranné.

Chcel som vidieť šílenstvo kňaza. Pritáhovalo ma to. Ale musel som vstať.

Starý kňaz sa na mňa pozrel ako muž, ktorý našiel v dave aspoň jedného blízkeho človeka.

- Toto som nechcel nikdy pochopiť... ale pochopil som... Boha môžeš iba milovať alebo bezmedzne nenávidieť... Už ignorácia je nenávisť voči sebe samému. He, he... Môžeš o tom vedieť tak ako ja... alebo tak môžeme žiť...

Babky sa už nahlas rozprávali. Malé dieťa sa rozplakalo niekde v zadných laviciach. Doteraz neplakalo. Takmer nemenný hlas kňaza prehlušovali ľudia. A pritom dieťa chcelo iba spať.

Zatiaľ čo včera mali jeho slová následnosť, dnes hovoril občas až priveľmi roztrúsene. Akoby v ňom čosi chcelo povedať viac ako v skutočnosti mohlo :

- Šílenstvom sa človek môže vyslobodiť asi iba ak nevie, že sa stal šíleným... Ale to my kňazi vieme... - hovoril slobodne, ale v jeho pohľade a v oddaní sa každej novej vete bolo toho toľko, že tým anuloval vety pred tým, nech už boli akékoľvek...

Ľudia mu nemali prečo rozumieť. On pracoval pre nich. Jeho duša ich zaujímala ak mohli cítiť, že sa dočkajú pomoci.

Vedel to - zrazu to vedel až priveľmi.

A odmietal to, ale nemohol nikomu povedať „o odmietaní“ ? Stále sa niečoho bál !?

Takže nebol úplne šílený ?

Všetky jeho včerajšie vety sa dnes stávali „súdom“. Vďaka tváram veriacich, ktorí milovali svoju vieru.

(včera)

Nachvíľu zaklonil hlavu, ale prebral sa, aby dopovedal :

(dnes)

Skrabkal sa po čele, ale dokázal napodobniť včerajší tón :

- Tak veľmi chcem byť kňazom, ale už to nejde. Viem prečo, povedal som to, ale... ale nechcem to viac vedieť... Nemôžem byť kňazom, ak sa mi láska človeka zdá byť len chcením... len nutnosťou... nebyť sám... túžbou potíkať sa týmto stvorením s niekým vedľa seba... Presviedčať sa o tom, že je to v poriadku... Ja... nemal som byť asi kňazom... Vedel som to od tridsiatky... a mám šesťdesiatdeväť... Ale aspoň som nemiloval mužov... Aspoň som znenávidel to, čo som mohol a mal cítiť... aby som mohol milovať stvorenie... Je to šialené. Nespáchal som hriech milovaním mužov, ale vďaka tomu som nikdy nemiloval stvorenie... Ja tomu nerozumiem... Nevieť... Toto Ježiš nemohol chcieť... Tak rozhodol som sa vedome, že nesplodím deti ?

Kňaz sa rozhodol dávať si úprimné otázky - a ľudia „vedeli“, že sa zbláznil.

Podišiel som k nemu a pošuškal som mu - z prinútenia väčšiny :

- Poďte... nemá to zmysel, hovoriť im také vety. Odsúdite seba a nie ich...

Zatváril sa trpkou. Bolo mi ho ľúto, myslel som si : „vystihol som pravdu“.

Kráčali sme do zákulisia. Pozeral sa do zeme. Niekedy človek vyzerá smutne a nemá prečo skrývať smútok ani pred masami : ak ?

Dieťa stále plakalo. A on povedal :

- Raz sa ti bude spovedať... Vtedy si spomenieš na môj hlas... Tak ako jeho plač teraz pripomína veľa detských plačov, tak jeho spoveď bude pripomínať spovede jeho otca.

Kráčali sme okolo sôch Ježiša, ale mlčal. Nepozrel sa na idol mnohých zatratených.

Otvoril som mu dvere, vošiel do miestnosti a poprosil ma : „Nesviet“.

Usadil som ho na stoličku.

- V poriadku ? Musím ich ísť upokojiť...

- Len bež synak... len bež.

Počul som ako si nalieva...

Počul som ako som zatváral dvere : „Na večnosť...“

Vrátil som sa pred znepokojenú masu. Vedel som, čo potrebujú.

- Veriaci... starať sa o duše je veľmi náročná činnosť... Pamätajte, koľko pre vás vykonal...

Ľudia stíchli. Iba dieťa stále plakalo.

Chceli kázeň a dostali ju. Otvoril som Bibliu a čítal som čosi, čo som sám nepočúval.

Jednoducho som vedel : kdekoľvek otvorím knihu, nikoho z davu nesklamem.

Čítal som a myslel som na kňaza v zákulisí. Rozmýšľal som sa nad jeho vetami.

Jeden kňaz odíde a príde ďalší ?

Po splnení úlohy som odišiel do zákulisia. Predtým som oznámil davu :

Skôr ako si vypočujem vaše spovede, láska k blížnemu mi velí skontrolovať dušu, ktorá pomohla toľkým dušiam...

Hoci som poprosil pomocníkov, aby dozreli na predchodcu, nestrážili ho a radšej počúvali moju kázeň. Toľko im dal a oni ho nedokázali ani strážiť – z lásky ?

V miestnosti nebol = len pohár plný vína bez duše.

Kabát, sveter a všetko, čo potreboval k tomu, aby odišiel v zimných mesiacoch na prechádzku alkoholika v mene Boha, to všetko zostalo prevesené na stoličke.

Najskôr som si myslel, že odišiel na záchod.

Vrátil som sa a počúval som jednu z prvých spovedí v mojom živote – ako pedofilný kňaz. Niektorí mi ešte celkom nedôverovali. A iní zase cítili, že sa môžu spovedať s väčšou silou a úprimnosťou pred niekým novým.

Obyčajné ľudské príbehy, ktoré v spovednici dostávali výnimočnosť spovedania sa.

Tešil som sa na večer. Dúfal som v rozprávanie sa s kňazom.

Po spovediach som bol unavený. Kňaz sa stále nevrátil k vínu.

Cítil, že môže byť nahradený – obyčajným vínom?

Precítil som jeho priznanie až po vypočutí si niekoľkých spovedí. Tak ako ľudia nepotrebujú lekára bez vedomostí a činností, nepotrebujú ani kňaza, ak by sa neriadil podľa ich charakteru.

Ľahol som si vo zvláštnej nálade. Nebál som sa o jeho život, bol to cudzí človek.

Liezol na mňa spánok. Moja matka vždy hovorila : „pred úprimným spánkom niet ochrany ako niet zúčtovania v úprimnej viere v Boha...“

Zrazu som bol rád, že som sám. Viac som netúžil po jeho vôni starého človeka. Viac som nerozmýšľal nad tým, čo mi povedali ľudia. Veď pripúšťať si spovede k duši...

Kňaz sa stratil ako sa strácajú všetci nevyrovnaní ľudia. Načo sa pýtať prečo : nemal som s ním predsa veľa spoločného. Jeho stratením sa naplnili životy ľudí „krásnymi“ a nikdy nekončiacimi príhodami. Tá najlepšia :

„Prišiel si po neho, prišiel“ – rozprávali staré babky a modlili si ruky.

Bol úprimný, keď hovoril „posledná kázeň“, vďaka čomu som ho trochu obdivoval.

Nevedel som si predstaviť, čo sa s ním stalo : a tak som upovedomil políciu - až po dvoch dňoch.

Vyšetovanie nevedlo k žiadnym záverom. Po dvoch mesiacoch ho vyhlásili za mŕtveho.

Otvoril mi nachvíľu oči, ale po čase som na otvorenie očí aj tak zabudol. Bol som predsa pánom jednej fary.

II

Mám šesťdesiat rokov. Nikdy som nemiloval s odpoveďou. A nikdy som sa nezbavil pedofílie, ale zároveň som nikdy neobťažoval a nezničil život žiadnemu dieťaťu.

Riešil som moje posadnutie za zavretými dverami.

Pomáhali mi spovede ľudí, pomáhal mi Boh... Hovoril som si : „ak mám v sebe také zlo, musí to mať nejaký Boží zámer“.

Cítim sa starý a čoraz viac premýšľam nad osudom môjho predchodcu. Viem, že zomriem a musím sa s tým vysporiadať celkom sám. Ale bolo pekné myslieť si : „spasíme duše“.

Prišiel môj nástupca, pekný mladý muž. Jeho vedomosti sa s mojimi nemohli porovnávať. Vedel viac, oddanejšie veril.

Chcel som ho uvítať ako sa patrí : nakúpil som kvalitné víno.

Miestnosť, ktorá už zažila veľa výmien kňazov...

Uvidel som ho a pomyslel som si : aké to muselo byť krásne dieťa...

Spýtal som sa, kde študoval, hoci mi predtým poslali celý jeho spis.

Ach, mladý kňaz... ako mladý človek : dá sa vyciciavať a pritom si ešte dokáže myslieť - všetko je v poriadku.

Nalieval mi, ale pil som rýchlejšie. Nikdy ho nenapadlo doliať mi skôr ako dopil sám.

Mlčal som a pozoroval.

Rozprával ako ma obdivuje.

- Vydržali ste po celý čas bez ženy ?

- Áno, - a usmial som sa. Aj kňaz je rád ak nemusí klamať.

- Ale... ako ste to dokázal ?

- Poradím ti... Skús vnímať ženy cez ich duše, počúvaj ich spovede... Potom to bude ľahšie...

Pozrel sa na mňa starým známym spôsobom...

Pokýval som hlavou.

Snažil som sa zistiť, s čím bude bojovať on. Zdalo sa byť všetko zrozumiteľné. Po celý život som stretával kňazov, ktorí boli bližšie k Bohu vďaka ich úchylkám. Tu som stál pred človekom, ktorý z určitej stránky tohto bytia nemal byť prečo kňazom.

- Môžem si dovoliť jednu otázku... Eh... Prečo si chcel byť kňaz ? - a zatváril som sa ako starý otec na kare, keď mu zomrel vnuk.

Odpil si a preglgol.

- Chcem zachraňovať ľudské duše pred zatratením.

Nesmiel som sa. - To je chválihodné... A vieš ako ?

- ...

- Ale vieš ako ?

- Veď vy viete... Vlastne cítim, že som zamilovaný do tohto stvorenia...

- Aha... Ale to potom budeš musieť milovať aj ženy... Ak chceš byť úprimný v tej láske...

Zlovestne sa na mňa pozrel.

- Nerozumiem Vám...

Bol som starý a len preto som viac nemal chuť klamať sám seba ?

Zvraštil som čelo, bezmyšlienkovito ?

- Tam, kde sedíš teraz, sedel kedysi dávno kňaz, ktorého som mal vystriedať... Vieš čo sa mu stalo ?

- Počul som...

- A vieš prečo ?

- Nemiloval stvorenie ?

Usmial som sa. A vzápätí som ešte raz precítil : mali sme s predchodcom veľa spoločného.

- Myslím, že ho miloval, ale... Nechápal prečo ho priťahujú muži a nie ženy...

Nový kňaz si ma premeral pohľadom akoby ma videl po prvý raz.

- Kňaza majú priťahovať len duše ľudí...

- Ak kňaz súdi, je zle, - och áno, vety obyčajných starých žien mi zostali navždy v duši.

- Hovorili nám... beda vám ak začnete súdiť... Lenže, prepáňte... Musím si stáť za tým, čo som povedal. Som úprimný.

- Ach... chlapče, chlapče... Možno budeš dobrý kňaz... A možno až vtedy, keď si dovoľíš milovať aj ženy ako mužovi prináleží.

Už jeho tvár nevytvorila žiadnu veľkolepú grimasu.

Najskôr ma nechápal, to bol môj pocit - a nepátral som, či „správny“ pocit.

Potom sme znovu pili medzi nič nehovoriacimi vetami. Obaja sme sa snažili zachrániť situáciu.

Vial vo mne čerstvý vietor tušenia „viem, čo si o mne myslí : je spadnutým kňazom, chudák starý“. Aj keď na druhej strane to mohla byť iba moja nutnosť, ktorá sa túžila tlačiť von, keďže cítila : „môžem sa vyrozprávať niekomu, kto raz hádam bude stáť nad rovnakou priepasťou“.

Nech už to bolo akokoľvek, povedal som zrazu akoby horelo :

- Poviem ti prečo som sa stal kňazom.

Zľahka pootvoril oči - viac ako doteraz. A ja som nechtiac začínal ničiť jeho sny ?

Hovoril som ako slobodný pedofil vo viere v Boha :

- Vždy som sa bál môjho citu a potreby, ktorú som cítil ak som videl a... Vidím malé krásne deti... Sú tak úprimné... sú tak milovaniahodné... Milujem ich... ale iba v mojej duši... A tak radšej milujem Boha, ktorý mi pomáha prekonať chcenie milovať deti dotykmi... Boh je môj záchranca a ja mu za to ďakujem. A aby moja vďaka nebola len planými slovami, slúžim pre neho jeho ľuďom...

Usmial som sa ako človek, ktorý uveril tomu, čo povedal.

Pozeral sa na mňa akoby plakal.

Mal som pocit : S tebou, chlapče, nemám veľa spoločného.

Už som s ním nemal chuť piť. Postavil som sa a odišiel. Bez slov.

Aký som bol hlupák – nevidel som v mladosti, kto zvädza rovnaký boj ako ja... :

„Môj boj je jedinečným – ako by mohol niekto bojovať ako ja ?“

Mladý kňaz vybehol von, ale nenasledoval ma. Kňaz v heterosexuálnom kliše nikdy nepochopí aké to je : nechcieť ženu, odmietnuť prazáklad plodenia – prírodou a nie vedomím, nie slobodne.

V duchu som sa rozprával so starým kňazom, ktorého som necitlivo vystriedal. Nepamätal som si jeho tvár.

Smeroval som na cintorín, tam kde jestvoval jeho hrob bez tela.

Nechcel som zomrieť, nechcel som žiť.

Duše iných ľudí ma práve prestali zaujímať. Osvietilo ma : už ma nikto nikdy nepochopí. Pretože som nepoužíval city ?

Tak ako som nepochopil starého kňaza, mladý kňaz teraz nepochopí mňa.

Hrob bez tela bol celý zasnežený. Oprášil som náhrobok a uvidel tvár starého muža. Pokýval som hlavou.

Zomrieť bez pochopenia – aké to je ? Tak čo si nakoniec našiel !? To čo ja ?

Pamätám si :

Na jeho pohrebe bola takmer celá dedina.

Dnes už mŕtvy primátor hovoril krásne vety.

Nikto nechcel a ani nepotreboval hovoriť o homosexualite, o omyle prírody.

Stál som tam celkom sám – a cítil som sa byť sám.

Veľa ľudí plakalo, veľa ľudí stonalo.

Chvíľu som nedokázal stáť na strane „pravdy stvorenia“ :

V smútku všetkých ľudí som použil svoju šialenú ochranu : myslel som na hľadanie dieťaťa, ktoré stálo v prvej rade – iba dve sekundy ?

To preto, lebo som kňaza nepoznal. Ešte som bojoval s fyzickými chůtkami.

Hádzali ruže na prázdnu rakvu. Tak takto oni poznali svojho farára.

Rozhodol som sa celkom vedome pred jeho hrobom :

Budem sa snažiť ľuďom prehovoriť do duše aspoň raz sám za seba. Či už o to stoja alebo nie. Už viac nemôžem byť kňazom - môj stav je únikom, nie milovaním !

Vrátil som sa na faru. Kňaz už dávno spal. Poviem vám : zhmotnená príťažlivosť, nevinnosť...

Túžil som, aby ma navštívil nejaký duch – ale žiadny neprišiel.

Rozmýšľal som, čo poviem zajtra ľuďom.

Celkom náhodou som si uvedomil :

Nemáš nikoho, komu by si sa mohol vyspovedať medzi ľuďmi.

Zasmial som sa :

„Vyberiem si masu ľudí...“

Potreboval som cítiť, že sa približujem k starému kňazovi – na sklonku života potrebujeme všetci cítiť – v našom osude sa už vystriedalo veľa ľudí, preto nie sme sami !? Už som netúžil po láske, ani po milovaní, ani po malých deťoch ! Túžil som, aby ktosi držal moje vnútro a uistoval ma :

Rozprávaj mi o sebe, pokým nezomrieš ako slobodný človek, ktorý sa priznal.

Bolo mi ľúto a nemal som sa komu ospravedlniť :

Prepáč mi, starý kňaz – nedokázal som ťa milovať, dokázal som ťa len hodnotiť. A teraz ma hodnotí ten mladý.

Hovoril som si :

„Aké úbohé a aké pravdivé !“

Ráno som vstal s bolesťami hlavy. Moje odhodlanie „vyspovedať sa“ zmizlo spolu s alkoholom.

Musel sa objaviť predou mnou mladý kňaz, aby som našiel včerajšie stratené pocity.

Povedal som mu toho toľko... Nemal som na výber.

- Dnes to bude moja posledná kázeň... Spovedať už budeš ty.

- Ale veď ten kto káže... ten aj spovedá...

Iba som sa usmial a mykol plecami. Nemal na výber.

Ani sa nespýtal : „a prečo by mala byť posledná ?“.

Veru, veru : ani ja som sa pred rokmi nespýtal.

Začínal som s ním cítiť. Začínal som ho ľutovať a zároveň mu ticho závidieť „ešte máš na výber“.

Ale už som netúžil vedieť, čo má v hlave. Vedel som : chlapče, raz možno... raz prídeš k môjmu hrobu !

Pozoroval som ľudí ako prichádzali na kázeň. Poznal som – samozrejme – každého : výraz tváre pri vchádzaní do kostola sa vo mne stal už dávno najväčšou spoveďou.

V pamäti sa mi vynárali ich najlepšie spovede. A putovali mnou slová :

Něpodstatní robotníci z nadhľadu

spoločnosť posúva vpred len minimum z minima

ostatní sa vezú

pripomína to život človeka v nenevedomosti chcenej aj nechcenej prečo vlastne je

Ktohovie či sa vo väčšine kňazov neopakujú najlepšie spovede. Len škoda, že sa žiadny z kňazov nemôže spýtať iného kňaza : na koľko spovedí si zabudol a ktoré ti zostali v pamäti !?

Netuším prečo ma ihneď prepadlo :

A všetky staré babky stratili svoje spovede s ich celoživotným kňazom ? Alebo až s nimi zomreli aj ich spovede ?

Veď ani ja si nepamätám na všetky pohrebné obrady starých žien.

Aspoň že si pamätám na ich vnukov...

Nič sa nemenilo. Bola to moja chyba : každý obrad vyzeral rovnako.

Starý organista dokázal zahrať nejaké bytostné tóny.

Otvorenie kázne vyvrcholilo mojím výstupom na pódium. Musel som si vypiť, aby som vedel, čo chcem. Aby som dostal odvahy.

V pripití - ako som vychádzal z miestnosti pred masu - som si uvedomil :

„Takto on začal piť“.

Ľudia mali kamenné tváre. Žiadna veľká radosť zo života. A ešte nútili aj niekoľko detí, aby sedeli vedľa nich. Tie deti mi dodávali odvalu a chcenie povedať svoju spoveď.

Ak mlčíte po celý život, v jednej minúte vyprovokovanej úprimnosti neviete čo povedať ?

Prešiel som si rukou po sutane. Usmial som sa na deti. To, čo vám dal Boh, to, čo vám prisúdil, akoby to mohlo zmiznúť ?

*

Bol som malý a bol som naivný. Mal som suseda ako má raz každý suseda. Syn evanjelického farára, o dva roky starší. Moja kresťanská matka mi zakazovala hrať sa s ním vo výšinách viery !

Áno, boli sme priatelia. Ale nie každé priateľstvo zostáva stáť iba v dušiach. A tak sa stalo, že sa ma jedného slnečného dňa v evanjelickej izbe začal dotýkať... Po okamihu prekvapenia sa mi začali páčiť jeho dotyky: odvtedy som nič také nezažil. Bolo to zároveň veľmi, veľmi „zlé“ a zároveň veľmi... „dobré“.

V tom čase som čítal Bibliu a našiel som vety o hriechu - masturbácii.

Znepokojil som sa. Niečo vo mne diktovalo : urob to, nájdi ho, popros ho. A niečo : je to hriech, môj zlatý...

A tak som potláčal „zlé“ a snažil som sa byť „dobrým“. Biblia bola môj diktát, ale nie vždy som sa cítil spokojný v duši, v „dobrote“.

Vyhýbal som sa evanjelickému priateľovi. Už to podľa Biblie nebol viac môj priateľ ? Začal som chodiť do kostola a začal som sa pozerať ľuďom do očí.

Nikdy som dotyky neodmietol v predstavách, keď na mňa prišla samota výnimočnosti.

Túžil som byť kňazom a utiecť – čo najďalej od poctivého sveta plodenia, výchovy a zodpovednosti.

A pritom práve kňaz mal byť – a má byť najzodpovednejší voči dušiam ľudí ?

*

Pozeral som sa ľuďom do očí. Čakali ako čakajú telá v mauzóleu, aby som zakonzervoval ich duše aspoň na chvíľu.

Prišli len kvôli sebe, tak ako i ja som stál pred nimi kvôli sebe – konečne aspoň raz iba kvôli sebe.

Kto z koho ? A kázeň mohla začať :

Zopakoval som myšlienky, ktoré vo mne držali zástavu detstva a hriechu môjho priateľa.

„Nikdy nenašiel silu bojovať s úchylkou. Neskôr ho zatkli. Vyštudoval fyziku... Práve pracoval na dôkazoch o nekonečnosti vesmíru. Písali sme si.“

Ľudia mlčali, nechápali, čo sa to deje.

Matky chytili svoje deti za ruky.

- Človek, ktorý občas nebojuje s vierou... ako potom môže vedieť prečo verí? – spýtal som sa a pozrel sa na mladého kňaza v prvej rade.

A neviem, čo sa to stalo : bez logického základu, bez veľkého emočného precítania som sa začal vnútorne rozpadávať. Stačili znepokojené tváre ľudí.

Vnútorne som sa smial cez slzy ako o život. Ale nakoniec som sa musel prestať smiať v oklamanej duši. V smiechu som nenašiel odpoveď. Netúžil som po vysmiatí sa ľuďom do tváre. Na to boli niektoré ich spovede až príliš úprimné.

A pocítil som : ešte zostáva povedať priveľa. Stál som pred nimi – a vyzliekol som si sutanu. Podišiel som k mladému kňazovi a podal som mu ju. Chudák, on mal na sebe úplne novú. - Možno budeš úspešnejší...

Zdvihol som hlavu k ľuďom. Už som ani nevnímal ako sa tvária.

- Vypočul som si toľko príbehov z vašich životov, ale pred tým mojím mám stále tak veľký rešpekt, že musím mlčať.

Ktosi v prednej rade vstal a chytil nasledovníka za rameno. Čosi mu pošuškal.

Bol to primátor : často sme spolu pili ešte keď nebol primátorom. Vždy sa pýtal či Boh chce, aby sa stal hlavou dediny...

Chcel som sa nechať odvieť, hoci som nič veľké nepovedal. Hoci som nevyslobodil vnútro.

Túžil som po vyslobodení len preto, aby som sa ešte viac priblížil starému kňazovi.

Dížil som mu to ?

Stál som v strede „pódia“ a čakal.

Nebol som šialený a nič som nepredstieral. Len ľudia ma nepochopili.

Ak by oni počuli vlastné spovede, zostali by vystrašene sedieť a nesúdili by ma tak kruto !?

Kňaz s primátorom vstali. Kňaz sa ma bál, primátor ma ľutoval. Podľa jeho tváre som videl a cítil ako som ho sklamal.

Chápal som ho, veď bol o dvadsať rokov mladší.

Nie, nemohol som si odpustiť poslednú vetu :

„Aj vo vás je všetko, čo potrebujete – ale hľadať to... To je to umenie, ktoré obdivujeme ak čítame Bibliu.“

Primátor ma chytil za rameno, veľmi podobne ako chytil predtým môjho nástupcu.

Mladý kňaz stál opodiaľ.

Primátor mi šuškal do ucha :

- Podťe... Ak potrebujete vyspovedať, on to urobí... Ale neničte ľuďom ich vieru. Sami dobre viete, že často nič viac nemajú... No tak, podťe.

Jemne som sa na neho usmial. Pokýval som hlavou, veľmi podobne ako som kývaval hlavou, keď sa ľudia spovedali v „mojej“ spovednici.

Mal naozaj strach, aby „jeho“ ľudia netrpeli ešte viac !?

Na nového kňaza som sa iba usmial. Primátor ma viedol do zákulisia. Kňaz sa k nemu pridal, chytil ma tak bezcitne...

Zrazu som sa cítil akosi bezbranne a ponížene, môj smútok a samota ma prekonali. Na chvíľku som stratil kontakt s realitou.

Prebudil som sa k pozorovaniu a počúvaniu okolia až vtedy ako som počul : kňaz cituje niečo z Biblie. Opäť som pokýval hlavou a pozoroval som moje nohy.

Primátor v miestnosti zažal svetlo. Poprosil som ho nech zhasne.

Nemal som chuť vidieť žiadne črty tváre dopodrobna.

- V poriadku !? Mám tu zostať s Vami ?

- Môžete ísť... Budem sa radšej spovedať sám sebe, - a nalieval som si víno, na ktoré som sa úprimne tešil. – Nechcem tu nikoho, ak sa neurazíte... pán primátor.

Odišiel. Neusmial sa.

Zostal som sám. Nechcel som byť sám – potreboval som byť sám.

Napil som sa. Veľmi, veľmi som túžil byť s niekým. Veľmi, veľmi.

Počul som tlmený hlas nového kňaza.

Chcel som, aby čítal tak ako som kedysi čítal ja. Aby myslel na mňa. Ale chýbala istota.

Moje myšlienky... kam plynuli ?

Predstavoval som si všetky deti, ktoré som stretol v živote. Nebola to však žiadna odpoveď. Niečo ma nútilo.

„Kde sa berie vo mne zlo ?“

Pil som a pozeral sa pred seba. Zrazu som pitie považoval za omyl, ale čo som mal robiť ? Triezvy som nenávidel stav opitosti, opitý som nenávidel stav triezvosti.

Chcel som si predstavovať niekoho... Starého kňaza. Zrazu som vedel – nikto ti nebol bližšie :

Chcel som niečo a nevedel čo.

III

(Myšlienky kňaza v prítomnosti)

„Chcel som niečo a už neviem čo – asi to tak má byť, Bože : pijem. Zapálil som si sviečku.

Predstavujem si o čom by som sa teraz rozprával so starým kňazom. O čom sa môžu rozprávať podobní ľudia ?

Viera v Boha ma nespasila, lebo som videl veľa ľudských životov, ktoré sa mi spovedali.“

- Kam si to dospel, ak si sa stratil ? – pýtal som sa do sviečky starého kňaza a opäť som nechcel počuť odpoveď.

„Som napätý. Triasiem sa.

Môj život je nenaplnený.

Začínam nenávidieť miestnosť, v ktorej som si odžil celý život.

Začínam nenávidieť túžbu po deťoch. Svoju samotu. Svoju spoveď.

Čo môžem milovať ?

Celý život som bol kňazom a k čomu som dospel ?

Chcem počuť prečo ? Nie, nie, nie !!!“

Jeho podvedomie chcelo... On sám veľmi chcel, len sa hral, že nechce. Báľ sa toho. Túžil po tom.

V miestnosti sa ozval hlas. Hlas, ktorý vychádzal z neho, ale on o tom nevedel.

- Boh nedáva prednosť duši človeka pred inými...

Kňaz sa celý vystrašený postavil :

„Bol som to ja sám ?“

„Bola to predsa moja veta... Ale nepovedal som ju.“

A pritom mala korene vo vete jeho otca :

Boh by nikdy neuprednostnil dušu človeka pred telom a inštinktom medveďa.

Človek sa radšej dvakrát spýta to isté, len aby nemusel hľadať odpoveď ?

Urobil krok a zastal : „rovnakí ľudia zväčša končia rovnako“.

Človek sa naveky dokáže správať ako by mal pätnásť v utrpení, v ktorom nevidí žiadny zmysel ?

Povedal : „moje utrpenie sa mi zdá byť akési romantické“.

Vonku vládla zimná výchrica a on : nedokázal urobiť ani jeden krok. Niečo v ňom sa smialo jeho konaniu.

Chcel sa cítiť ako medveď vo vete jeho otca – túlať sa a čakať na niečo, čo si nevedel predstaviť...

Túžil cítiť zimu a chlad ako otcov medveď“ ?

Alebo to všetko mala byť len irónia a on sa cítil podvedený, keďže prichádzal o svoje duše !?

Sneh mu padal do tváre. Ešte stále stál pri bočnom východe z kostola a veru nikam nekráčal !

Chcel byť neobjavený vo svojej poslednej ceste a chcel, aby sa na neho spomínalo tak ako na ... Túžil, aby nové staré babky povedali :

„Prišiel si pre neho...“

Ale ľudské myslenie sa za jednu generáciu zmenilo natoľko, že už si to nikto nepovie?

Veril životom iných ľuďoch, len nie v ten, čo mal v sebe... Zrazu bolo jednoduchšie veriť vo svety iných ako veriť v ten jeho.

Pred očami mal stále toľko cudzích spovedí, ktoré mu nedávali zmysel. Len tie ho hnali dopredu, lebo v zábleskoch spomienok si myslel :

Toto muselo hnať dopredu všetky generácie...

Ale pochybností sa nedokázal zbaviť. Čím viac mu bolo zima, tým viac pochyboval :

„Nie je zábavné nevedieť kam kráčam v mojom veku - ale čo som robil doteraz ?“ – a pritom zostával stáť bez jediného kroku v hlbokom snehu.

„Je mi zima...“

„Už dávno som si nespomenul na moju matku a na môjho otca...“

Myslel na všetky ženy, ktoré sa mu priznali : boli sme na potrate. Zas a zas sa musel usmiať.

„Ľudia sú hlúpaci, keď nevedia precítiť, že plodia len sami za seba.“

„Ľudia si musia odpúšťať aj bez myšlienok na Boha“.

Nedokázal si odpustiť a pritom nespáchal žiadny veľký hriech – okrem šialených hier v jeho vnútri.

V starobe ho zabíjal vnútorný svet.

„Vždy som si myslel, že keď budem starý kňaz, budem milovať stvorenie najviac ako to len pôjde... Ale ono to už viac nejde.“

Musel sa otočiť, lebo nikdy nekráčaľ ako ...

„Chcem iba napodobňovať.“

Včas si to uvedomil. Vrátil sa rýchlejšie ako ktokoľvek stihol spozorovať, že sa pokúšal zmiznúť – naivne.

V kostole bolo príjemne teplo.

Nevedel - nedokázal oceniť : ľudia sa kážeň čo kážeň skladali, aby v kostole mohlo byť teplo...

Oprel sa o dvere miestnosti - zvonku, aby mohol počuť kážeň nového.

„Ono sa to nemení.“

„Hovorí ako ja, keď som mal tridsať...“

Ježiš mal tridsaťtri a dokázal nám dať zmysel, ktorý sa pokúšame iba napodobniť?

Zaklonil hlavu a trest ho neminul. Vyslobodenie ho neminulo.

Ruky sa mu začali chvieť. Oči sa prevrátili :

Realita sa mu začala zlievať do akéhosi lievika. Všetko zrazu zhaslo.

- Ešte som...

Dostal mŕtvicu bez výstrahy zániku. Tú najrýchlejšiu bez filozofického odkazu !

Tak dlho čakal na smrť a nakoniec mu nebolo dopriate „precítiť ju : ako iba ľudská duša môže“ ?

Zomrel a jeho posledné myšlienky - pred tmou a sekundovým cítením zániku - boli :

- Ach, veď tomu chlapcovi som nepovedal celý príbeh o starom kňazovi... Možno vtedy mi porozumie... Možno sa do mňa dokáže vcítiť !

IV

Viem, že zmysel jestvuje, je to Boh. Som na seba hrdý, lebo som sa stal teológom. Bolo to moje predurčenie odvtedy, čo som videl film o Ježišovi, keď som bol malý.

Aj kňaz musí nejako začínať.

Som rád, že som nemusel dlho čakať na svätú úlohu v staraní sa o krásne ľudské duše. Veď nikto v mojom seminári netúžil po dušiach ľudí tak ako ja.

Poslali ma jednu z mnohých dedín. Ľudia v dedinách predsa potrebujú úprimných kňazov. Som šťastný : môžem milovať svoje poslanie.

Keď som odchádzal, môj nadriadený mi povedal, držiac ma za ruku :

- Uč sa od neho, je to jeden z našich najlepších dedinských kňazov... Veľakrát sme mu ponúkali lepšie miesto, ale on vždy hrdo povedal : nemôžem opustiť moje duše !

A predstav si, nemal žiadne excesy.

Pozrel som sa mu do očí a videl som v nich nevyspytateľný smútok. Naozaj. Všetko, čo mi bolo povedané neprevýšilo jeho pohľad, jeho smutné oči. Cítil som : niečo nie je v poriadku. Ale stále sa stará o duše.

Podal mi ruku a povedal :

- Nech ťa svedomie ochraňuje, chlapče. Vybral si sám sebe ťažký chlebiček. O to viac sa ti ľudia odvrácaia, ak budeš milovať každého človeka po svojom... Nerozumel som mu. Nehovoril ako kňaz.

Všetci ľudia ma privítali ako nového syna. Ihneď ma ponúkli koláčmi, vínom. Mladé ženy sa na mňa pozerali s takou vzrušujúcou úctou. Krása ! Milujem ich pohľady.

Uvítanie trvalo asi polhodinu, potom farárovi pomocníci, všetko chlapci, mi pomohli s batožinou.

- Mám veľmi kvalitné víno, ktoré som si šetril len na túto chvíľku... – a starý kňaz ma držal za plece.

Fara sa mi páčila. Skromná, útulná a čistá. Len v izbe starého kňaza bol neporiadok, čo ma prekvapilo. Všade samé Biblie a akési texty. Spýtal som sa, či niečo študuje, ale kňaz len pokrútil hlavou :

- Kedysi som študoval... A prišiel som na to, že väčšina zo spovedí našich dedinských duší sa opakuje v Biblii...

- Pod', nalejem ti a budeme sa rozprávať. Veľa ti toho musím povedať, - a znovu sa usmial.

- Opakuje sa v Biblii ?

- Áno... Ale ty máš čas... Máš čas... Len sa ty neboj.

Pravdu povediac, už vtedy ma vystrašil.

Zobral z izby dve fľaše vína a viedol ma do inej miestnosti. Nemohli sme zostať v jeho izbe ?

Miestnosť, kde ma usadil, bola malou šatňou kňaza pred kázňou.

- Tak tu prežiješ všetky svoje malé chvíle...

- Malé chvíle ?

Usmial sa. Otvoril fľašu a nalial mi.

- Tak, a teraz zase nalej ty mne. Chcem mať pocit, že sa generácie striedajú...

Ak by som si mohol vybrať, radšej by som išiel spať.

Rozprával mi o nepodstatnostiach. O tom ako vznikol kostol.

Všetko som si naštudoval dávno predtým.

Radšej som mu nebadane skočil do jeho naštudovanej histórie. Povedal som mu, čo mi o ňom povedal môj učiteľ.

Prekvapilo ma ako sa zatváril. Tvárou mu prebehlo akési nepomenovateľné šialenstvo, nepokoj. Akoby sa môj učiteľ mýlil

Pil oveľa rýchlejšie ako ja.

Nerozumel som tomu, veď mi ho učiteľ vykreslil ako ...

Videl som ako čaká, kedy mu nalejem. Alkohol v takom množstve v akom pil on je hriechom a ja nikdy nebudem pomáhať ľuďom páchať hriechy !

Pozeral som sa mu do očí, nebál sa ma.

Napriek všetkému, čo som cítil, jedno sa nedalo potlačiť : odžil si viac ako ja.

Odhodlal som sa spýtať sa – najmä pod vplyvom toho ako sa tváril, keď som ho chválil :

- Vydržali Ste po celý čas bez ženy ?

Odpovedal až príliš rýchlo na to, aby to bola pravda. Neveril som mu !

Usmial sa.

- Ale... ako Ste to dokázal ? – nedokázal som odolať, musel som sa spýtať. Bolo mi zrazu celkom jedno, čo si myslí o takej štipľavej otázke.

- Poradím ti... Skús vnímať ženy cez ich duše, počúvaj ich spovede... Potom to bude ľahšie...

Ach, tak predsa !

Pokýval hlavou.

Po celý čas nám na škole hovorili :

Buďte obozretný, skutočný život silno otriasol aj Ježišom. Tak málo chýbalo a prehral by... Študenti, pravdou je – väčšina kňazov nakoniec stratí viac ako získa na smrteľnej posteli pokiaľ neuverí dušiam, o ktoré sa po celý čas starala.

...

- Veď Vy viete... Vlastne cítim, že som zamilovaný do tohto stvorenia... – dokázal som byť hrdým !

- Aha... Ale to potom budeš musieť milovať aj ženy... Ak chceš byť úprimný v tej láske...

Akoby v ňom bol nejaký nevyriešený konflikt jeho života, pretože sa ihneď zmienil o mužovi, ktorého nahradil - o ktorom som sa ja sám bál zmieniť hneď z niekoľkých dôvodov. V správe o dedine som čítal :

Vybrali sme najlepšieho z ročníka, muža, plného základných ideí. Vystrieda kňaza M., ktorý mal niekoľko pohlavných stykov s dedinským lekárom.

V okamihu, v ktorom obnoví stratenú dôveru, nahradíme ho niekým iným.

Ďalej stálo :

Adept je veľmi inteligentný, obdarený veľkou emocionálnou inteligenciou. Predpovedá sa mu veľká kariéra.

Mal som pocit, že sa kňazovi skutočne muselo stať niečo veľmi zlé. Hádám až nepredstaviteľne zlé ?

Trochu som očervenel. O takých sa nemá nikdy hovoriť nahlas !

- No veď dobre, možno budeš dobrý kňaz... A možno až vtedy, keď si dovolíš milovať aj ženy ako mužovi prináleží.

Už som iba mlčal. Už som si ho iba premeriaval pohľadom.

Rozhodne som mu nerozumel. A nech už vetu myslel akokoľvek, ani som mu nechcel rozumieť.

A prvé čo som sa spýtal sám seba :

„Prečo ma sem vlastne poslali ? Bol som najlepší z ročníka !? Bol !“

Mal som pocit :

S tebou, starý neúprimný kňaz, nemám veľa spoločného.

Veru, Boh jestvuje, lebo jeho porazené vnútro ma vypočulo :

Postavil sa a odišiel. Bez slov, našťastie !
Našťastie, lebo by som mu musel niečo Božie zakričať do tváre.

Išiel som spať so zimnicou. Dlho som nemohol zaspať.

Mal som zlé sny :

Stále som ho videl pred mojou tvárou. Bol som malé dieťa a on mi dával kázeň o Bohu. Sedel som mu na kolenách...

Potom povedal :

- Ak by nebolo Boha...

Prebudil som sa spotený.

Kráčal som na záchod a stretol som ho ! Sedel na záchodovej mise a sťažka dýchal. Musel som čakať vonku.

- Je Vám niečo ?

- Mal som zvláštny sen... S tebou... Ale Boh zvíťazil... Cez moju bolesť.

*

Miestnosťou sa vznášala príjemná vôňa ženských parfúmov. Sníval som.

Kázeň začala.

Sedel som v prvej rade – povedal mi, poprosil ma, aby som tam sedel.

Dúfal som, že povie svoju vrcholnú kázeň. Ale...

Všetkých šokoval už úvodnými vetami. Hovoril o svojej vášni pre malé deti. Ach, tiché šuškanie medzi veriacimi znelo ako krásny Boží súd, ako vodopád duší úprimných ľudí !

Po čele mi stekal pot. Tak teraz sa o tom všetci dozvedia. Nemusím písať žiadnu správu !

Vlastne som ho nepočúval. Mal som radosť ! Áno !!!

Vedel som : týmto sa vzdáva svojho úradu.

Povedal som si :

„Tak tie moje slová o úprimnej viere a milovaní sa ho dotkli ešte viac ako som si myslel včera !“

*

Na pohrebe som necítil veľký smútok, veď kňaza som nepoznal. Videl som jeho tvár a musel som prižmúriť oči.

Pochovali sme ho vedľa hrobu jeho predchodcu. Pozoroval som tváre ľudí. Plakali úprimne.

Možno plakali kvôli spovediam, kvôli mnohým a mnohým otvoreniam sa.

Celé dni som rozmýšľal, aký bude môj príhovor. Veľakrát som ho prerábal.

Vial studený vietor a deti radšej zostali doma. Snažil som sa v dave nájsť oporné body, ale iba s veľkou námahou sa mi prenikalo do tváří mladých zahalených žien.

Niektoré držali očný kontakt dlhšie, niektoré ihneď odvrátili zrak.

Nadýchol som sa. Ruky sa mi triasli od zimy. Chcel som byť čo najstručnejší, teplota klesla výrazne pod nulu.

- Bol váš kňaz veľa, veľa rokov. Nuž... Nevieť koľko životov, vzťahov zachránil, ale... ako sa tak na vás pozerám, zostane dlho vo vašich dušiach.

Áno, keď som sem prišiel, vedel som, že trpí. Videl som mu to v očiach, ale nikdy sa nevzdal. Svoju úlohu dokončil. A... a Boh mu hádam odpustí... Vaše životy nech zostanú jeho milosťou. Amen.

Masa ľudí zopakovala amen. Muži zasypali jeho hrob.

Stál som pri hrobe ešte asi desať minút.

Mlčal som. Nemal som čo povedať.

Hovoril som si so zasneženým čelom : niet žiadneho logického dôvodu prečo tu stáť okrem toho, že som chcel stúpnuť na cene. Čosi mi vo vnútri nahlas hovorilo : zostaň, zostaň...

Niekedy som sa obzrel, či ma niekto nevidí.

Pomyslel som si :

Možno som bol k tebe až priveľmi krutí. Neviem.

V ten deň som po prvý raz spovedal. Chcel som, hoci primátor povedal : nemusíš, každý to pochopí.

Boli to najlepšie spovede môjho života. Iba som počúval a nasával atmosféru.

Nerobil som rozdiely.

Rukami som sa prechádzal po dreve v spovednici.

Krásna vôňa tisícky starých spovedí.

Najkrajšie spovede mali najkrajšie ženy. Tak som cítil. Niečo mnou prechádzalo, keď sa spovedali. Bol som plný sily.

Zívol som iba dva razy. Po prvý raz pri spovedi jednej starej ženy, ktorá rozprávala ako sa jej už nedá modliť, pretože si už na veľa vecí z Biblie nespomína... Druhý raz pri starom mužovi, ktorý hovoril o obyčajnej masturbácii.

Snažil som sa do nich vcítiť, ale ...

Zaspával som s veľkolepým pocitom: ľudia ma potrebujú, potrebujú moje jestvovanie na to, aby mohli prežiť.

Ježiš číslo ...?

V nedeľu sa milovala najradšej. Žiadne spovede, len čistý sexizmus v planej nádeji, že sa spasí ako žena závislá od sexu. Tridsať deväť sekúnd a potom dvadsaťštyri hodín bez tridsiatichdeviatich sekúnd.

Trpela tým.

Verila v Boha okrem tých tridsiatichdeviatich sekúnd.

Muži k nej chodili – bývala na ulici, kam chodia muži hľadať stratenú lásku.

Každú nedeľu navštívila spovednicu, ale nič sa nedozvedela.

- Žena, spaste svoju dušu...

- Ako ?

Kňaz ju chcel, ale bojoval. Vždy keď ju uvidel, musel si radšej vypiť. Ale hlas Boží nenechá nikoho spať.

Jedného dňa, kedy mraz zachádzal všetkým až za nechty : kňaz ju spovedal a cítil sa ako obeť.

Potreboval sex, lebo bol človek.

Potreboval lásku, lebo bol kňaz.

Ako žena, ktorá mala v rukách toľko mužov, videla v jeho očiach všetko, čo potrebovala.

Potrebovala peniaze na nájom.

Potrebovala peniaze na kúrenie.

Potrebovala peniaze na televíziu a na hudbu, ktorú milovala.

- Bez hudby by som už dávno nežila...

Ako často vynecháva človek z nutností to, na čom je závislý ?

Kňaz čítal Bibliu, čítal Korán... aby sa cítil ako muž, ktorý pácha hriech. Túžil... túžil...

Chcela ochutnať Boží odkaz Bohom opusteného semena kňazov.

Príliš krásna na to, aby ste v nej videli obyčajnú kurvu, ktorej osobnosťou bol sex.

Príliš inteligentná na to, aby sa vydržala klamať ešte jeden rok.

Prišla sa spovedať, ale chcela iba obeť.

Spovedal ju.

- Viem, že sa chcete so mnou milovať...

Stíchol. Prehltol. Za sieťkou spovednice cítil jej vôňu.

Zavrel oči a myslel na Korán. Hriech myslenia mu nepomáhal.

Položila ruku na sieťku.

Túžil radšej masturbovať. „Bál sa“ sexu ako každý kto ešte nikdy nemal penis v predurčenom Božom mieste.

„Evolúcia je evolúcia... Každá žena chce byť nakoniec najlepšie prešukaná a každý muž chce najlepšie šukať...“

„Ako precítiť plnohodnotne celé stvorenie ?“

Rovnaké chcenie – iné myslenie - iná cesta !?

Otvorila dvere spovednice a videla rad ľudí. To jej dodalo guráže. To jej dodalo novú osobnosť.

Niekedy je žena závislá od toho, aby ju mali za kurvu.

Otvorila dvere na duševnej kadibúdke. A pritom sa pozerala ľuďom do tváre.

Opovrhnutie a arogancia z nej len tak sršali.

Ako milovala stvorenie a ako milovala „sex“ – poníženie mužov, tú najzákladnejšiu ponuku, keď otvárala dvere.

Kňaz sa vystrašil.

- Sem nesmiete... – šepkal.

- Vidia vás... vidia vás...

- Ak by ma nikto nevidel... Aj tak by ma videl Boh...

Položila mu ruku priamo na jeho obeť pod sutanou. Ešte nikdy nevidela tak vystrašenú tvár muža. Nedokázal uhnúť, nedokázal ju odsotiť.

„Tak kde je skurvená pravda ?“ – pomyslela si.

„Tak kde je Božia pravda !?“ – pomyslel si.

Vyhrnula mu sutanu a mal trenírky ! Usmiala sa, ale : Boží dážd' padal priamo na jej tvár - bez varovania. Nemal ani poňatia, aká je v ňom sila a odkiaľ pochádza. Takmer plakal. Nevedel, či sa má hanbiť, či plakať, či sa schovať, či sa modliť. Bol to príliš veľký prúd. Dovtedy v ňom spalo Božie predurčenie - spalo ako šípová ruženka – teda bez zmyslu ? Napriek tomu, že mužské „božie“ milovala, naplo ju. Taký nápor nečakala :

Trápny sex, trápny kňaz, trápna kurva.

Len Boh zostával na nebesiach a diabol v pekle.

Utrela si tvár o jeho sutanu a pokrútila hlavou.
Bez úsmevu, bez zľutovania odišla ako kurvy odchádzajú už od nepamäti.
Kňaz zostal vyplašene sedieť.
Všetci veriaci, ktorí čakali poslušne v rade... boli...konšternovaní !
Ako odchádzala, neodpustila si postaviť korunu trápnosti a pachuti :
- Navždy bude kňazom, je to v poriadku...

Lenže Boh chcel a potreboval zázrak :

Jej chyba, že sa neosprchovala. A náhoda chcela... Jej choroba chcela, aby ihneď po príchode do garsónky dokončila jej boj, lebo kňaz ju neukojil v stvorení.
Ale potom jej bolo ešte horšie. V duchu sa kňazovi smiala.
- Prečo sa plodia takí muži ?
Ach, tie Božie zbytky mužskej sily a sily stvorenia v chcení zachovať sa za každú cenu.
Sen každej samostatnej ženy : oplodniť sa sama v neukojenej v láske !?
Dieťa v nej rástlo a ona jedla, milovala, prijímala tony Božieho dažďa. Zabávala sa - vôbec si nevšimla, že je tehotná.
Preťahovali ju drogoví magnáti a ona vždy dobre mazala, potom bezducho plakala.
Nezaujímal ju intelekt muža, zaujímal ju koľko jej môžu dať, čo jej môžu ponúknuť.
Kaviár za tristo euro.
Kondóm za päť.
Nečítala poučky ani žiadne nové aforizmy.

Kňaz otvoril okienko a zmíkol. Sucho prehltol slinu.

- ...
- ...

- Chcem sa iba vyspovedať...
- Ja... nemôžem...
- Nebuďte povrchný ako všetci ostatní muži...
- ...
- No tak ma spovedajte ako muž...
- Nemôžem... povedal som...
- Kurva... ste kokot, - postavila sa.

Nereagoval.

Patril ku kňazom, ktorí prečítali najviac kníh.

- Tak nič?
- Boh sa nad Vami zľutuje...
- Vy sa mi vyspovedáte do tváre a poviete iba... Boh sa nad Vami zľutuje...

Stíchol.

Prepadli ho výčitky.

- Čo chcete ?

- Mlčať... len mlčať...

- Vy ma vydierate...

Vydierala ho a on sa nechal vydierať. Teológovia stratení vo filozofii sú tak jemné a dojemné osobnosti. Nepatria tomuto svetu o nič viac ako „géniovia“.

Dieťa rástlo a cítilo matku v jej diabolskom zabíjaní seba samej. Prijímalo čomu matka dala. Jedla a pila ako slobodná : len dieťa akosi nemohlo byť slobodné.

V podstate nikdy „nechcela“ splodiť dieťa...

Nie je to zvláštne ? Ženy, ktoré majú v seba najviac mužských božských darov, chcú iba málokedy splodiť dieťa...

Dieťa síce potrebovalo jej telo zatiaľ „viac ako jej dušu“, ona však pochybovala o svojej duši celým telom.

„Vymysleli si duše, aby nemuseli myslieť na smrť.“

Stvorenie jej dávalo orgazmy, ale ona brala len orgazmy „bez stvorenia“ :

„Viem jedno, ženy ako ja nesmú plodiť... Zabila by som tú, ktorá splodí...“

„Teológ stratení vo filozofii“ jej platil byť.

Nenávidel ju, ale krátke chytenie Božieho orgánu ho priťahovalo viac a viac - deň za dňom.

Ľutoval ju.

Chodila k nemu pravidelne na spovede. Vyspovedala sa a potom zobrala peniaze.

„Teológ stratení vo filozofii“ cítil zbytkovú erekciu, keď prichádzala, keď odchádzala.

Jedného dňa v slnečnom opare, stojac na ulici sa zapozerala na svoje brucho.

Boh jej bral krásu.

- Čo to má znamenať, to je trest ?

Všetko sa zmenilo, keď sa milovala s jediným mužom, na ktorom jej záležalo.

Bol to alkoholik a lekár. Potreboval sex ako ona. Závislý... Obaja závislí...

Ten kto je raz závislý... Môže byť závislý od všetkého, od čoho raz človek môže byť závislý...

Povedal jej – lekár tela, úbožiak duše :

Sme obeť... Nevieť čoho... Ale som obeť... Sme úbohí... sme postihnutí planou nádejou... keď sa s tebou milujem, vieš... Chcem lásku a mám ju tých zopár sekúnd...

Bojím sa ťa... Nebojím sa ťa len vtedy, ak sa s tebou milujem...

A ona mu povedala :

Som stále tučnejšia... Bojím sa toho. Sex ma ničí. Potrebujem cítiť, že som milovaná, že som chcená. Niet z toho úniku.

Pozrela sa v šoku na brucho. Preglgla ako kňaz, keď ju videl po prvý raz.

- Milovalo sa mi s tebou tak dobre... Predstavoval som si... predstavoval : milujem sa so ženou a s jej dieťaťom, ktoré som jej dal... A bolo to krásne... Za to ti ďakujem.

A objal ju ako skutočný milenec.

Striaslo ju.

- Ach, Bože nie !

- Kto je otec !?

- Neviem...

- Necháš si to ?

- Bože, určite nie !

Prestal ju objímať. Pokrútil hlavou. A potom len mykol plecami.

- Ak chceš, príď ku mne. Dám ti zľavu... – žiadna irónia po jeho orgazme.

Keď jeho Božie a zároveň zatratené dary vytekali zo ženy, hovoril o potrate ako spasiteľ. Stále sa triasla. Nedokázala si utrieť ďalší Boží dar, vytekajúci z jej nultej osobnosti. Uletela do predstáv.

Kam to dospela ?

A nikto nevyhlásil nútenú správu nad jej osobnosťou.

Zrazu stála v bolestivej realite celkom odhalená. Nedospelá v dvadsiatich šiestich.

Neukojená žiadnym mužom po stovkách a stovkách kôl.

Na účte vykrádanie „kňaza“ a bez toho žiadna iná istota.

Kto jej zaplatí potrat !?

Kňaz !

Lekár sa na ňu naposledy usmial a potom sa opili s vážnymi tvármi.

Túžil po nej – ale ona už nemala chuť.

Po dvanástich rokoch po prvý raz odmietla ponuku na obyčajnosť medzi mužom a ženou... za peniaze.

- Milujem ťa... Ešte chvíľku by si mohla vydržať v tomto stave... Zaplatím ti za viac jedla, ktoré zješ...

- Naozaj sa ti teraz páčim ?

- Alkohol mi dáva silu... Dovoľ mi sa ešte raz cítiť ako otec...

Dovolila. A predsa.

Prešiel mesiac a ona sa venovala len jednému mužovi, ktorý ju zneužíval bez toho, aby o tom „vedel“ :

Duševná choroba lekára postupovala a ohýbala v ňom realitu natoľko... Vedť myslel viac na telo... na dieťa, ktoré „patrilo jemu“ iba ako na hru.

Realita zachovania, realita lásky, života z lásky - nový život mu nehovorili nič viac ako : no a čo má byť ? „Predstavy sú moje !“

Liečil ľudí v hre... Možno pre to bol dobrým ? A uznávaným ?

Ale :

Každý večer sa opil.

Poznal Nietzscheho, pil s ním a rozprával sa s ním – ak pil sám. Myslel si :

Sme si podobní... Preto môžem piť s jeho duchom...

„Pretože on by chcel piť s ľuďmi ako ja. S inteligentnými a rozhladenými ľuďmi, ktorí pochopili život !“

Krásna žena teda (ne)mala na výber. A vybrala si : potrat - jej vyslobodenie, aby mohla žiť život, ktorý žila. Hoci ju život ničil... Aj ona sa bála zmeny, v ktorej by sa musela snažiť porozumieť ľudskému životu.

Mesiac jej trvalo, kým presvedčila dušu, aby zašla „slobodne“ za „teológom strateným vo filozofii“. Za ten čas stihla odčerpať z lekára veľa jedla pre rast dieťaťa.

Kňaz trpel v samote. Malá dedina, vzdialená od mesta... Ušiel tam, aby začal nový život... Ale ona si ho našla, ani teológ stratený vo filozofii neujde pred realitou...

V jeho bývalom kostole povedala predstavenému :

„Nikto ma tak nedokázal vyspovedať.“

Vstúpila do malého kostola.

Zima a december dokončili dielo skazy v spovednici, v očiach teológa strateného vo filozofii:

Práve počúval spoveď „inej krásnej ženy“... :

V deň, kedy sa narodil Ježiš, sa obyčajná inteligentná žena, ktorá nemohla mať dieťa, vzdalovala od spovednice...

Predtým hovorila kňazovi:

Bojím sa, bojím, pán kňaz... Viete, len aby som nakoniec nepodpísala aj diablovei...

Mať dieťa... mať... nech by to bol aj sám diabol...

Pozerala sa žene, ktorá vkročila do kostolíka, pozerala sa do očí... A videla v nej svoje utrpenie!

Musela ju pristaviť!

Samozrejme – ako vo všetkých rozprávkach o ľudskej duši :

Stáli oproti sebe tehotná – nechtiac, náhodou – a neplodná – navždy bez výhrad.

- Aj vy... aj vy? – neplodná sa totiž ešte stále nachádzala v pohnutí emócií a zmyslov z krutej spovede.

Kňaz jej dal rozhrešenie, ona sama sebe nie :

Emocionálne vyčerpaná žena, veriacca vnútornej pravde, veriacca vnútornému utrpeniu, ktoré formovalo jej svet.

- Ja !? Čo ja !?

- Máme spoločné utrpenie... Cítim to... Aj vy... aj vy...

Kurva sa zrazu pred neplodnou cítila ako svätá.

A neplodná viac nepotrebovala – stačila jej mlčanlivosť :

- Také krásne... a jalové... Ach, bože...

Stáli oproti sebe.

Tehotná nedokázala protestovať. Šialená úprimnosť zaskočí každého veriaceho?

Zdalo sa jej : koplo ma dieťa ? (Fixná idea matky, ktorá konečne precítila materstvo v jame levovej, v hodine dvanástej?!)

Nuž, stáli oproti sebe naozaj dve neplodné – krásne ženy ? Jedna fyzicky, druhá duševne ?

Obyčajne inteligentné ženy cítia zväčša „presne“...

- Ach, prepáčte... Asi som Vás zaskočila... Ja... nechcela som. Ale nemohla som si pomôcť... - smutná žena „psychopaticky“ neovládla svoju tvár, svalstvo tváre ju prestalo poslúchať. Veru, začalo jej mykať kútikmi úst tak dôsledne až sa cítila trápne.

Ušla bez toho, aby sa dozvedela – v kostole - pravdu.

Na druhej strane : inú pravdu ako svoju nepotrebovala. Trpelo sa jej lepšie ?

Tehotná nachvíľu zostala stáť v strede malého kostola.

„Prečo sa cítim ako by išli ukrižovať práve moju dušu ?“

Príliš málo ľudí na spovedi !? Nie, kdeže !

Kurva iba čakala kým sa vyspovedá celá dedina, aby mohla vraziť do duše kňaza posledný klin proti upírom náboženskej manipulácie.

Kňaz si utrel pot na čele. Vyspovedal dnes priveľa ľudí na to, aby mohol zaspať triezvy. Upil si z ploskačky. Nepomohlo mu to.

„Som sám...“ - pomyslel si bez vyslobodenia, veď vedel... počul kroky ženy, vedel: ešte ma čaká dajaká spoveď.

Snažil sa uvoľniť, nadýchnuť sa. Snažil sa spomenúť si na čosi pekné a pozitívne. V myšlienkach sa mu vyjaviť spomienka na krásnu ženu ako držala jeho Božiu obeť.

Čím ďalej čas plynul od okamihu trápneho sexu, tým radšej spomínal.

Zostalo len to pekné v jeho osamelej duši?

Pomaly zavrel oči...

„Keď ju ešte niekedy uvidím... už jej poviem... už jej poviem!“

Ktosi vstúpil do spovednice. Zacítil starý známy parfúm.

Nemohol vydať ani hláska.

- Dobrý deň...

Stále mlčal. Ihneď sa celý spotil.

Niekde v mŕtvom údolí jeho duše vyrástla ďalšia erekcia. Bol ako psík, ktorý čaká na mamičku.

Viedol ním sexuálny prúd človeka, ktorý stráca uvedomenie!

- Čo tu... chcete?

- Vás, pán osvietený...

A ona milovala pocit : som nad mužom.

Ona ho milovala práve pre ten pocit?

- Chcete... chcete peniaze?

- Áno.

Kňaz bol ticho. Báľ sa všetkého. Nedokázal sa chytiť ani opierok „v kresle“ spovednice.

- Môžem sa spovedať alebo... Nedokážete ma ani počúvať ?

- Roz... rozprávajte... Boh vás počúva... - a nedokázal bojovať proti Božiemu znameniu, už tisícej erekcii života?!

Sila prírody ho ničila a zároveň ho vysielala na cestu, s ktorou malo do činenia už toľko zabudnutých i nezabudnutých „teológov“.

Kurva, žena, ktorá nosila „jeho“ dieťa, začala s krásnou istotou, že nemôže byť porazená...

- Spáchala som hriech... Milovala som sa len preto...aby som sa cítila lepšie... A nič sa nestalo. Čakám na to po každom milovaní... Ale iba s Vami som sa cítila ako pravá žena... hoci to stálo za... veď viete.

Kňaz opäť prehltoť naprázdno...

- Utrpenie zo mňa robí obyčajnú ženu... Oplodnil ste sa ma... Som tehotná...

Nastalo trápne ticho, ktoré si ona nesmierne vychutnávala.

Kňaz zo seba dokázal dostať intelektuálnu otázku, plnú strachu, plnú jeho ega bez viery v čokoľvek :

- Ja !?

- No a ?

- Ja poznám...

- Nepochybujem... že viete ako dochádza k oplodneniu...

- To predsa nie je možné... veď...

- Neveríte na Božie zázraky?! - spýtala ho s toľkou iróniou s koľkou len išlo.

- Nie... nie...

- Jasné, jasné, neboli ste vo mne... Ja viem...

- Tak... - cítil pot pod pazuchami, ale to bolo posledné, čo ho znepokojovalo.

- Cítim, že je to vaše... Povedala som si... Je to vaše...

- Nie... Veď vy viete... Bol to niekto iný...

- Netúžite po dieťati?

- Nie je moje! - jeho erekcia odišla do zabudnutia.

Počul tichý smiech kurvy. Striasol sa celý, celučičký... „Ako sa môžu rodiť takéto ženy?“

- Chcem aby ste mi zaplatili potrat. To je všetko. Na ničom potom nezáleží...

Teológ už neveril ničomu. Nezvládol záťaž a musel si znova odpiť. Gýčovitý, ale - bohužiaľ - až príliš pravdivý.

- Ako môžete... ?

- Vy si verte čomu chcete... Hovorte si čo chcete, ale zaplaťte mi skutok v realite ! Skutok. v ktorom nebude žiadny... ako hovoríte vy... vyšší zmysel! Chápete ? Ako žena ako ja môže mať dieťa?! Dajte mi peniaze a tým vlastne urobíte dobrý skutok !

- Vy ste... šialená...

- Áno... áno?! A čo to zmení na fakte, že som tehotná...

- Nie je to moje dieťa...

- Možno nie je... a čo má byť ? To stále chcete hovoriť to isté? Dajte mi peniaze a potom si môžete hovoriť takéto somarinky aj do konca života!

Najhorším (najlepším) na všetkom bol fakt :

Ona ho ešte i teraz priťahovalo ako atómová bomba priťahovala smrť!

A ona si tým bola istá!

Ženský zmysel... je nástrojom Boha... evolúcie prežitia?

- Nedám Vám žiadne peniaze! - a kňaz bol aspoň raz správnym mužom. Lebo presne tak sa cítil vo svojej rozhodnosti.

Niečo v ňom mu diktovalo: povedz to, chlapče, prosím, povedz to!

Jeho ráznosť v poslednej vete jej prikazovala konať ako každej slobodnej žene, ak chce prežiť podľa vlastných predstáv...

Cítiac sexuálnu autoritu voči životom sklamanému mužovi, povedala ako kráľovná duševného smiechu:

- Dobre... dobre. Ste šibal...

Postavila sa, pocítila príjemnú zvrátenosť, ktorá ju vyslobodzovala z obyčajného trápenia v spoločnosti, plnej podriadenosti a prispôsobovania sa.

Tak rada konala proti pravidlám, ktoré ju nudili a zároveň jej dávali silu a šťastie z konania proti „pravidlám“ pokojného prežitia. Podľa nej: „tak či tak väčšina konzervatívcov smeruje k utrpeniu a večnej nude“.

Kňaz už dávno nepocítil tak silné zimomriavky po celom tele. Nebol hlúpy a vedel čo bude nasledovať. Silno zovrel operadlá svojho „milovaného“ kresla. Mohol vstať - mohol „aspoň“ ujsť, ale vydržal „čakať“. Bola to voľba jeho podvedomia? Bola to voľba dobra alebo zla?

Tehotná kurva vyšla von zo spovednice, striasla ju zima. Obzrela sa a nevidela nikoho, kto by jej dal silu spáchať hriech.

Musela si ju dodať sama:

Ruku si navlhčila v ústach a prešla si ňou po oblečení. A už nemal strach zo sochy Ježiša. Nemala mať prečo?

Pomyslela si:

No tak, nebuďme naivní, ten kto sa ťahá s kurvami... nikdy neodolá...

Otvorila dvere s vratkým úsmevom. Nohavičky sa ocitli v raji spovedania sa hormónom, len ako chcel zas a zase stvoriteľ?

„Teológ“ sa nahlas modlil. Slová vyslovoval zachrípnutým hlasom a tiahol z neho alkohol.

Bola to aj preto povrchná modlitba?

Zavrel oči a chcel, aby žil v raji vedľa Ježiša. Preto sa modlil... preto neodišiel...?

Už nemyslel na potrat, nemyslel na „predchádzajúcu trápnosť“: cítil sa zároveň povznesene a zároveň ponížene, čo ho posúvalo na hranicu našej galaxie.

Áno, išlo v podstate o sexuálne „silného jedinca“: jeden zlý zážitok ho ešte nedokázal zakomplexovať.

Sila stvorenia víťazila. Či zlá, či dobrá, už to bola iba záležitosť ich chcenia zachovať sa za každú cenu?

Pozerala sa na neho a vzrušovala ju jeho modlitba. Smutná žena v šťastnom okamihu!

Túžila ho vyslobodiť z komnaty sexuálneho a genetického zabudnutia ?

Ihneď ako sa dočkal svätého priestoru, nedokázal odolať výzve a stíchli jeho modlitby, stíchol jeho duševný boj.

Otvoril oči a všetko čo videl bola usmiata tvár ženy :

- Ste tak slabí... vy muži... A to je na váš niekedy tak sexy... Ak chcete byť dobrý v šukaní... musíte ešte veľa cvičiť, pán ... - a zasmiala sa. Jej dych voňal čertovstou. Jeho zapáchal ako dych muža, ktorý spovedal dlho bez toho, aby myslel na seba.

- Smrdí Vám z úst... ale možno Vám to myslí dobre... Ale mne je to jedno... Pomohla som Vám, čo? Ved' ste to chceli od okamihu, čo som sem vstúpila... A teraz peniaze...

V jeho sutane sa miešali ženské tekutiny s mužskými. Prišlo mu zle z celého sveta, zo všetkých spovedí, ktoré počul!

Ticho zašepkal do neznáma v okamihu ako z neho: telesne neukojene - „duševne“ ukojene - zliezala... Ticho zašepkal :

- Už nechcem spovedať... Už nemôžem spovedať...

Znova sa zasmiala. Pohľadila ho po vlasoch.

- Ale môžete. Prečo sa nechávate manipulovať všetkým...čo chcú? Žite podľa seba... Máte na to! - a práve si vrátila gačky na správne miesto.

- Ste odporná...

- Nebuďte trápny !

0

Jej doktor - alkoholik práve „dnes - vtedy“ vykastroval nejakého zvrhlíka. Platil štát. Nakoniec: súdny príkaz je súdny príkaz.

Pri kastrovaní myslel na svoju „mamičku“.

Potreboval ju, aby mohol pomáhať ľuďom?

Potreboval jej telo, jej vôňu, jej tehotenstvo, aby v realite dokázal konať ako zdravý a jedinečne vzdelaný!

Len preto sa snažil oddialovať jej potrat čo najdlhšie!

0

Do priestranej miestnosti vstúpil urastený mladý muž s pohľadom Einsteina na vrchole viery. V rukách niesol list. Obsah listu ho veľmi zaujímal, lebo žil vo svete, kde sa nič nedeje, okrem modlitieb a... čítania starých nábožensko - filozofických diel.

Oči sa mu ihneď stretli s očami starého plešatého muža. Monsiňor Richard žil v zakríknutom svete, plnom moralizácie a starodávnych názorov.

Veril ako mnohí v jeho veku: jedinou cestou ako zachovať ľudstvo je presadzovať náboženstvo na ceste do duší.

Oči mal malé a nevýrazné, ich pohľad ešte nezlomil žiadne ženské srdce (aspoň on o tom „nevedel“).

Monsiňor nemal v skutku nikdy sex! Naozaj!

A nikdy nebol opitý.

V starobe škatuľkoval ľudí ako Boh, hoci jeho intelekt by vystačil na celý regiment vojakov v prvej „fronte“.

Veru, veru: sám nevedel posúdiť či niekedy miloval ženu... ako miloval vieru. Náboženstvo

Na to intelekt nikdy stačiť nebude?

Boh bola jeho jediná životná nádej a zmysel. Veril ako vlk verí potrave v sekundách každého útoku.

Mladý muž odovzdal list z rúk do rúk, z očí do očí. Monsiňor, plný očakávania, otvoril list ako starý mládenec, veriaci náplni svojej práce viac ako životu okolo.

A pritom ho čítal ho s kamennou tvárou hráča pokru!

V živote už zrejme čítal priveľa podobných listov, to prebleslo myslou mladého muža, stojaceho pred starým pánom.

Monsiňor skončil čítanie s letargickým výrazom, mľaskol.

- Zajtra odídete na malú faru v dedine Otrokrky. Nech sa páči, prečítajte si.

Muž na radosť životne neuspokojeného vnútra dostal, čo chcel. List, novinku najvyššieho stupňa čítal ako zmyslov zbavený.

Stálo v ňom :

Vážená audiencia,

musím vás upozorniť na zlé veci, ktoré sa dejú s naším kňazom. Veľmi pije a minule som si všimla, že z jeho spovednice vyšla akási žena. Bola to diablova žena. To som jej videla v očiach. Hnusí sa mi spovedať kňazovi, ktorého hlavou je sám Satan. Prosím vás, ako žena oddaná len a len Bohovi, aby ste čo najskôr zakročili.

Vaša, už sedemdesiat šesť rokov oddaná služobnica, Anna Bruňová z Otrokrkov.

- Aspoň niekto v sebe ešte nájde silu a prehovorí Božím hlasom úprimného človeka... Aj keď ide len o starú ženu, ktorá nevie veľmi dobre písať... - doplnil monsiňor ihneď ako na sebe pocítil zmätený pohľad mladého muža.

*

Teológ stratený vo filozofii vedel : nadišiel môj súdny deň.

Žena ho viac nezaujímal. Bolela ho duša z toho, čo vykonal. Cítil sa akoby sa jeho pot menil na krv.

- Choďte preč! Zmiznite z môjho sveta! – kričal na ženu, ktorej sa páčilo ako kričal.

Pohľadila ho veľmi jemne po tvári ako žena v láske. Jej srdce bilo veľkou rýchlosťou do stratená. Jej oči sa po prvý raz pozreli na muža s ľútosťou a zároveň s obdivom.

Po prvý raz pohľadila muža a cítila niečo viac?

Otvorila ústa, snažila sa povedať „niečo viac“ - ale jej vnútro sa zaseklo.

Teológ stratený ju odhodil, surovo a výrazne. Udrela si hlavu o jeden z rohov spovednice. Otvorila oči akoby v inej realite :

Muži ju už udreli, ale vždy cítila – nič výnimočné...

Tu sa jej podlomili kolená. V očiach kňaza bolo zúfalstvo, hnev, predurčenie, nenávisť, obdiv a láska zároveň. A ona vedela – je zle.

- Nie, nie, nie ! – kričala ako dieťa tridsať sekúnd po pôrode. Jej ruky boli plné potu.

Obom vládol adrenalín – každému inak.

Kňaz k nej priskočil, pričom si v tiesnených podmienkach spovednice udrel hlavu.

Zabudol na to kto je – alebo to vedel až priveľmi dobre?

Bil ! Ničil ! „Po prvý raz“ v živote a dávalo mu to ešte väčší zmysel ako nepodarené súloženie.

Jeho duša stála nad priepasťou a nenávisť k sebe samému ho prinútila skočiť :

Bijem ženu a cítim sa slobodne,
Boh je vo mne,
Budem katom, budem vrahom,
Zabijem, zabijem, zabijem.
Niet v nej zmyslu a preto zomrie,
Niet v nej lásky a preto skape,
Niet v nej obdivu k stvoreniu, roznesiem ju na kopytách.

Kopal a jazyk mu v ústach lietel zo strany na stranu.

Prestala cítiť, cítila len najväčší strach jej života. Pocikala sa. Oblečenie jej vlhlo krvou.

Kričala nevidiac žiadnu tvár :

- Moje dieťa... Moje dieťa! Prosím, nie, nie, nie!

Nepočul ju...

Počul len svoju dušu v páde do nepoznaných ničôt. Robilo mu nesmierne dobre to, čo robil, to, čo konal.

- Dám ti potrat... Potratím tvoju dušu!

Žena stratila akúkoľvek prirodzenosť. Stratila nádej :

Schúlená v kúte videla pred sebou všetkých mužov, ktorým kedy dala. Všetci sa jej smiali do tváre a žiadny nepomohol.

Kňaz bil a ničil bez ospravedlnenia – on veril ničeniu a bitiu!

Jeho psychika sa stala tým, kým nemohla byť po všetky potlačované roky :

Divým zvieratám, ktoré verilo v právo rozhodovať a súdiť.

Pocítil v sebe Božiu silu. „Boh vo mne rozhodol!“

Bojoval za všetky spermie, ktoré si od neho „vypýtal diabol“ cez ženu pred ním.

Kopal ju a šíalene sa smial. Kopal jej do prirodzenia, ale neuvedomoval si kam kope, kopal jej do brucha a – cítil naplnenie oklamaneho:

- Vylez Satan! Vylez! – jeho krik sa miešal so spasiteľským smiechom.

Žena sa od strachu vyprázdnila: realita už nepotrebovala jej dušu.

Nikdy ju nepotrebovala!

Žena nedokázala inak bojovať... Vlastne už vôbec nebojovala. Ako krásna antilopa vzdá boj s levicou, aj ona vzdala svoj boj. Neplakala, nachádzala sa v šoku. Iba jej telo bolo schopné konať vyprázdnením.

...alebo až teraz sa jej duša našla...

Všetko alebo nič! Kňaz si vybral od stvorenia všetko, čo môže ponúknuť na niekoľko sekúnd: absolútny vrchol sily, absolútnu moc rozhodovať!

Jeho rev sa miešal s tuposťou úderov.

Smrad, ktorý zacítil ho nútil ešte viac bojovať v poslaní vyvolaneho.

- Tak takto zapácha zhnitá duša ženy!

Bola to sekunda pocitu:

Žene zrazu niekto v jej prepade do pekla v spovednici recitoval so smiechom báseň :

Všetky veľké ženy v spovedniciach stoja pri tebe,
Všetky ženy s dieťaťom v lone sú tu s tebou...
Ty si niesla veľkého človeka !

Kurva začala opäť kričať, kričala ako bosorka posadnutá démonmi. Chytil ju za vlasy a hlavu jej búchal so silou vojaka bez intelektu o dvere spovednice. Búchal silno a jednoznačne.

Žena upadla do bezvedomia, jej tvár už nepripomínala krásku, pripomínala jednu z prvých obetí Bohu.
Ako sa na ňu pozeral uspokojený tým, čo vykonal - dostal erekciu.

Stará upratovačka, upratujúca v kostole z vlastného presvedčenia, otvorila dvere na spovednici so zlovestnou predtuchou zla. Počula krik ako v pekle, počula zavíjania a cítila závan zlovestných vôní!

Žena vypadla zo spovednice ako vypadávajú zúbky malým deťom. Hlava sa jej udrela o čistú zem. Zanechala krvavú stopu.
Kňazovi sa stretli oči s upratovačkou :
Obaja sa prežehnali – a víťaza nebolo!

Upratovačka zakričala, nezohla sa k blížnemu svojmu. Otočila sa čo najrýchlejšie. Ovládol ju strach a zdesenie.
- Panebože! - a v jednoduchom kriku utekala preč.
- Je to žena! – kričal za ňou kňaz, stále uspokojený tým ako konal a čo vykonal.
Bol si tak istý tým, čo kričal...
Krv ženy, ležiacej na podlahe, ho upokojovala :
„Aspoň raz sa Boh vo mne zachoval ako by som sa zachoval sám“.

A ona ho mohla milovať...
Ale on nebol schopný cítiť náklonnosť životom sklamanej ženy.
Veď nazýval každého kto neveril v Boha, kto nechodil do kostola :
- Všetci musia skončiť ako ty...

Pomaly jej nadvihol tvár, pomaly jej otvoril zreničky. Pokrútil hlavou.
- Môže byť smrť takto ľahká?
Žena však ešte nebola mŕtva. Nachádzala sa v akomsi medzipriestore medzi realitou a jej snami, spomienkami a nevyrovnanosťou :

Videla ako sa k nej nakláňa lekár – alkoholik, hľadá ju po tvári, šepká jej :
- Ako ťa viac môžem milovať? Prišla si o dieťa, o krásne bruško, ktoré ma tak rajcovalo...
Jej telo sa začalo triasť. Nervové dráhy boli narušené, otras mozgu víťazil nad jej dušou a chápaním, rozoberaním sveta.

„Teológa strateného vo filozofii“ upokojilo ako sa triasla.
Prekročil ju a zamieril vyslobodený z komplexov zo sveta do kabínky, určenej spovedajúcim sa.
Sadol si pokojne, žmurkol iba raz. Utriel si sliny, ktoré sa mu v záchvate „jednoznačnosti“ rozutekali po celej tvári.

- Bože a teraz mi povedz... Čo ďalej?

Mlčal a snažil sa počúvať, snažil sa cítiť. Jeho vnútro sa napínalo do výšin, veriac: Ja stále verím!

Ach, bol to iba jeden sex v kňazovi, ktorý spustil lavínu ničoty a prepadnutia sa do právd, ktoré nesúviseli s prežitím o nič viac ako život „našej kurvy“?!

Odpoveď musí byť predsa hlbšia?

- Prečo je tu tak ticho ? Nepočuť ani vtákov, sídliacich v našom kostole!

- Bože, daj znamenie svojmu synovi !

Kňaz si začal udierať bezvýrazne hlavu o sieťku spovednice. Prestal myslieť.

Videl matku ako ho kára, ako mu hovorí :

- Ty nie si zdravý!

V rukách držal odseknutý chvost mačky a triasol sa od strachu pred vlastnou matkou...

Snažil sa jej vysvetliť vo všetkej čestnosti :

- Mami, mami... ja som chcel mať z mačky... len ako psy sú bez chvostov... Mami, nebi ma!

Zo spomienok ho vyrušila až polícia. Mladá policajtká mu pripomínala ženu, ktorú sa pokúsil zabiť. Nie výzorom, nie hlasom... Bola to žena, ktorú dobre poznal!

Božie znamenie alebo náhoda?

Uvidel ju a začal kričať :

- Láska! – a vyletel po nej ako zmyslov zbavený. Rukami sa jej zaboril do prs, až zhíkla.

Mala postavu ako z erotických filmov, ktoré mal kňaz ukryté v dome.

Mala prsia, ktoré ho nútili objať Boha v predstavách.

- Ja už nechcem... Bože zachráň ma! – kričal a nedokázal sa pozerieť na krásne a čisté telo policajtky.

Veru, veru, musel ho chytiť celý tím policajtov ako najväčšieho zvrhlíka, ktorého kedy policajti chytali s odporom a so zadosťučinením.

Žena zostala v šoku stáť na mieste, kde sa o ňu „pokúšal kňaz“.

Veru, veru, niektorí z policajtov už stihli niekoľkokrát absolvovať spoveď s mužom, ktorého teraz ochranne bili obuškami.

Vyviedli ho z miestnosti až potom, čo lekári odviezli ťažko zranenú tehotnú kurvu.

Kňaz sa hrdo pozeral do očí soche Ježiša...

Usmieval sa, cítil šťastie. Veril poslaniu ešte ako nikdy!

- Tak vidíš, aj mňa nakoniec ukrižujú... Všetkých nás ukrižujú!

Cítil:

„V tejto chvíli mi rozumie Ježiš najviac zo všetkých“.

Ako odchádzali, pekná policajtká sa mu viac nedokázala pozrieť do očí. Vnútorne plakala. Cítila sa ponížená a stratená.

- Dávajte si pozor na tú ženu... – a pohľadom ukazoval na neplodnú... - Dávajte si na ňu pozor!

Rozplakala sa, rozbehla sa k soche Ježiša, kľakla si.
Niečo monotónne opakovala!

Kolegovia, odchádzajúci s kňazom, smutne pokrútili hlavami!

*

Kurva bojovala o život – nevedela o tom.
Krvácanie do mozgu, krvácanie v brušnej dutine ju držalo v realite viac ako čokoľvek predtým.

Dieťa jej odoberal lekár – alkoholik bez slov a s kamennou tvárou. Páchlo z neho, ale svoju prácu ešte stále vykonával dobre:
Zostávalo mu ešte niekoľko rokov do bodu zlomu, kedy prehrá svoj vnútorný boj.

Samozrejme, hneď ju spoznal, no natoľko smrdela (hoci ju záchranne umyli), že ho zopárkrát naplo.

Tu sa ukázalo:

Nebol duševne chorý. Všetky sexuálne hry používal celkom vedome, aby zabil spojenie s bolestivou realitou!

Nemyslel na ňu ako na ženu, s ktorou sa miloval. Mal pred sebou objekt!

Objekt.

Nepohladil ju ani pred – ani po zákroku.

Prebrala sa obklopená kvetinami od ľudí z dediny Otrokrky. Príliš veľa kvetín na to, aby neplakala. Aby nezačala rozmýšľať nad tým, kam to dospela.

Nespoznávala svoje opuchnuté telo : orgán jej živobytia ju bolel tak nesmierne až musela plakať ako zmyslu zbavená... A veru, bola zmyslu zbavená, lebo až v tých chvíľach sa z nej stala „dospelá“ žena...

Lekár – alkoholik jej v mene všetkých ľudských robotov povedal, čo sa stalo. Pozerala na neho ako žena v láske. Najskôr sa rozplakala, potom si utrela slzy :
V pohľade jej zrazu chýbala iskra zvrátenej a tým do istej miery aj „vyslobodenej ženy“!

Pôsobila na neho dojemom :

Obyčajná žena, ktorá prišla o dieťa...

Pomyslel si bez ľútosťi :

Vždy som miloval jej geniálne hry ! Ona mi ukázala ako sa človek dokáže oslobodiť !

„Ľutuje ma... ale ako každý muž, nedokáže povedať ako ma ľutuje.“

- Ďakujem ti...

- Som lekár...

Nepochopil ju.

Ach, ako len potrebovala jeho prítomnosť ! Až do takých výšin... až... až si do neho vkladala vlastné istoty !

„Cítim ľudskú dušu, ktorá ma o mňa záujem. Nech je akákoľvek !“

A bolesť sa nachádzala hlboko v jej srdci, v jej duši. To stačilo!

Len preto si nepotrebovala ani v najmenšom spomenúť na súlož s „teológom strateným vo filozofii“? Cítila?!

- Som zlá! – povedala mu zúfalo do očí.

- Podľa koho?

- Podľa mňa!

- Podľa mňa si iba obeťou viery... a ľudskej manipulácie...

- Nie ! Nevidíš pravdu ! To ja môžem za všetko.

- Pozri, veď o dieťa si aj tak chcela prísť... A vieš kto teraz platí všetky zákroky !? Vieš? – lekár sa usmial pokojne a vyrovnane. Usmial sa ako kňaz ľudského tela. – Cirkev, moja zlatá... To oni ti zaplatili potrat, zlatko moje!

Pozerala sa na lekára - alkoholika ako šialenec dávajúci mat najlepšiemu šachistovi sveta.

- Dostala si ich! Si génius!

- Ale moje dieťa... – ešte raz sa pozrela na všetky kvety vôkol seba.

Nahol sa k nej, pobožkal ju.

Nikdy jej nepovedal ako „vtedy“ smrdela...

Už sa s ňou nikdy nemiloval – samozrejme :

Už nemal prečo, taká bola jeho realita. A čoskoro si našiel inú tehotnú - veď už vo chvíľach pri nej myslel viac na to, ako pokoriť svoju smutnú realitu a bezduchý život, ako na pomoc jej duši a rozvrátenému životu bez zmyslu a naplnenia.

*

Táto žena čoskoro uverí v Boha! Inej voľby nebude?!

*

Slnko svietilo do okien budovy, odkiaľ niet úniku – len otázka môže znieť, či chce vôbec ešte niekto z budovy šialenstva uniknúť do sveta, ktorý je pre mnohých v budove ešte väčším nihilistickým miestom?

Pre kňaza bolo však vysedávanie bez kázania nočnou morou a rozleptávaním duše zaživa.

Ak – tak chcel byť aspoň ukrižovaný pred masami ako hviezda utrpenia celého ľudstva...

Mladý kňaz vyslaný Monsiňorom spovedal vraha nenarodeného dieťaťa. A niekedy nedokázal skryť mladícky odpor k odsúdenému. To v okamihoch, kedy „kňaz“ arogantne dával najavo svoju silu poznania a precítienia sveta.

Stále dokola opakoval – mimochodom rovnako ako na súde :

- Zabil ho Boh. A on vedel najlepšie prečo.

Mladý sa úprimne zabával na presvedčený starého... Ani v najmenšom necítil ľútosť!
Len veľké a nekonečné opovrhnutie.

Povedal si : niektorí sú naozaj hanbou cirkvi.

- Boh... bol to Boh v nás...

- Takto by ste nemali hovoriť.

- Tvoj hriech ti odpúšťam.

Teológ stratený vo filozofii – vrah bol mŕtvym človekom. Jeho realita nemala už ani najmenšieho spojenia s realitou prežitia.

- Ten Váš kostolík je akoby prekliaty... Príliš veľa zvláštnych vecí sa v ňom už odohralo. Veru priveľa. Podávame žiadosť, aby prišli povolanejšie osoby preskúmať vyžarovanie kostola...

Kňaz mlčal.

- Prišiel som Vás vyspovedať... A oznámiť Vám, že preberám Vaše miesto. Na určitý čas.

- Spovedám sa iba Bohu...

Po minútach ticha a opovrhovania zmiešaného so snahou pochopiť sa mladý kňaz postavil a neveriacky pokrútil hlavou :

- Ved' vy sa raz ešte budete potrebovať vyspovedať... Vy nie ste šialený... Ste sexuálny zvrhlík... Diablov posol, ktorý má rozvrátiť našu cirkev... Ach, a je váš priveľa!

- Akým tónom sa so mnou rozprávate... Zachránil som už dosť duší na to, aby som si zaslúžil tú najväčšiu úctu!

- Ved' vy raz pochopíte... Raz sa ešte budete modliť pred mojim hrobom!

Mladý kňaz odišiel nahnevaný a znechutený. Za dverami si musel ihneď duševne odpľuť.

A... polepšilo sa mu!

Drogy a kňaz

V dedine menom Otrokrky žil kňaz s IQ nad 150. Mohol byť geniálnym vedcom... mohol byť geniálnym milencom.

Každé ráno vstal s poslaním. Každé ráno sa pýtal : „mám prečo žiť?“
„Mám!“

„Som Bohom milovaný, som Bohom nezabudnutý“.

„Boh našiel moju dušu a ja som našiel jeho odkaz“.
Nikdy nemasturboval. Jeho intelekt a jeho duša našli vieru a silu ako potlačiť ľudskú sexualitu.
Zdalo sa: vnútro nebojuje, vnútro neprotestuje.

Všetky orgazmy sa stali otázkou kázní a spovedí. Všetky krásne ženy milovali jeho dušu a snívali o jeho tele. Všetky staré babky túžili, aby sa „taký muž“ stal otcom ich vnúčat.

Nemal žiadnu chybu. Boh ho musel naozaj milovať.
Odraz jeho očí v sebe nemal žiadne šialenstvo, žiadnu nevyrovnanosť.

Ako malý chlapec sa priatelil s najlepším žiakom triedy. Budúci kňaz bol... iba druhý najlepší. Chlapec menom Boris, vyšší plavovlasí víťaz evolúcie, sa stal jeho vzorom. Snažil sa pohybovať ako on, rozprávať ako on, jesť ako on.
Miloval ho.

Obdivoval ako sa na neho pozerajú dievčatá.

Obdivoval, že nemusí chodiť do kostola.

- A aj tak je dobrý kamarát!

Mama mu hovorievala : každý kto nechodí kostola sa raz pokazí.

Chcel jej veriť, keď bol pri nej a nechcel jej veriť, keď bol s Borisom.

Nestalo sa nič výnimočné, chlapci sa rozišli každý svojou cestou po skončení základnej dochádzky. Odvtedy sa len zdravili.

Náš chlapec sa snažil byť dobrým kňazom, náš Boris rozmýšľal inak :

Ako sa čo najrýchlejšie zabezpečiť?!

Keďže ho stvoriteľ obdaril inteligenciou a sčítanosťou, určitou aroganciou k sebe samému a neustálym pochybovaním, dospel k presvedčeniu :

Stanem sa „mužom z reklamy“.

Jeho život sa zmenil filmom - už dávno Bohom zabudnutým filmom - Krstný otec : mal iba päťnásť, mal len milovaním neuspokojené vnútro ! Stáva sa to aj inteligentným chlapcom – naletieť kampani priemyslu.

Začal s marihuanou.

Kúpil si auto.

Prešiel na pervitín.

Kúpil si chatu.

Zázrak : nechali ho na pokoji všetky spoločenské kontroly ?

Jeho okolie sa vždy vyznačovalo prepleteniami s políciou.

On sám sa prihlásil do tajnej služby s ironickým pocitom : budem agent, donášač, budem Juraj Jánošík :

Najlepší spolupracovník so štátnou mocou je šéf, bojujúci naoko proti štátnej moci.

Vedel čo môže – vedel čo nemôže :

Dohody sú sväté aj v podsvetí.

Že by to chápali iba tí „najinteligentnejší“ ?

Chcel spolupracovať, chcel riskovať, chcel byť biely a zároveň čierny – až dovedy, pokiaľ mu to bude dávať zmysel.

Štát mu platil za kontrolu podsvetia.

„Som génus.“

Pri prvom teste „SIS“ psychologičke nadskočili neuróny. Videla výsledok testov a modlila sa k Bohu.

Spýtala sa ho :

- Čo by ste robili, ak by vám uniesli syna a pýtali sa, kto je vaša spojka ?

- Splodil by som ďalšieho.

Dokázal toho veľa bez toho, aby o tom vedel v jej duši : veď bol ešte dva dni jej najlepšiou predstavou v samote a v trápení manželstva, v snoch ďalšej vzdelanej a morálkou zakomplexovanej ženy.

= Nikdy nebola v kostole = Plastickej operácie sa bála!

Pri prvom teste kňaza - ešte počas štúdií - „teologickej“ psychologičke zvlhli pery. V mužovi pred sebou videla porážku času.

Nikdy neverila nikomu kto mal IQ nad 130, nikdy neverila, že taký človek môže byť dobrým kňazom...

Zastávala teóriu :

Priemernosť plodí emocionálne stálych kňazov.

Muž sa na ňu pozrel a usmial sa.

- Máte najvyššie IQ aké som kedy videla... za posledné mesiace... Tu... medzi nami...

- Niet rozdielu v ľuďoch, ktorí slúžia Bohu.

„Teologická“ psychologička sa do neho zapozerala – nikdy mu to nepovedala.
Už vtedy mala v očiach pohľad :
Tento muž musí mať deti!

A zase sa nič nestalo. Kňaz sa každý deň modlil a Borisovi sa každý deň darilo dostávať sa pod obraz Boží marihuanou a inými duševnými pomôckami na ceste stvorením bez zmyslu.

Nebolo viac šéfov podsvetia, ktorí by naleteli drogám?

Každý šéf musí byť nad vecou, aby dokázal riadiť ako Boh?

Náš Boris si mohol dovoliť odbočky v slepom čreve života, zvládal to.

Mal desiatky mileniek, ale žiadnu nemiloval vtedy, keď ju „miloval“...

Niekedy sa muž stane otrokom intelektu a úspechu zároveň...

Niekedy aj šéf mafie dovedie sám seba na rózcestie poznania.

Niekedy aj kňaz pochybuje, či má vôbec nejakých priateľov.

Niekedy aj šéf pochybuje o tom, či mu dá kokaín silu prekonať ďalší deň – a hneď na to si šňupne.

Niekedy aj kňaz pochybuje o tom, či ďalšia modlitba prekoná jeho depresiu z osamelosti – a ihneď na to sa začne modliť.

Stretli sa na ulici, keď sa kňaz vracal z nákupu. Desať rožkov a dvadsať dekov tresky.

Boris ho uvidel kráčať po ulici, hlava zvesená, vyblednutá tvár a kruhy pod očami.

Auto natočil k nemu, stiahol okno a pozdravil ho.

Kňaz ho najskôr nepoznal, no usmial sa. Myslel si: ide o nejakého spovedníka.

„Má dobré auto. Budem príjemný. Kostol má zlú strechu.“

Inteligencia a vypočítavosť nerobia rozdiely medzi sutanou kňaza a prevlhnutými gačkami každej ženy, ktorá sa chce mať lepšie ako zle.

Všimol si modelku - ženu vedľa neho. Nezaujímal ho okrem toho, že bola pekná.

- ...

- ...

A tak ďalej.

Kňaz počul o tom, kým je. Nič necítil, nesúdil, len nechcel byť... s Borisom.

- Chcem sa dať pokrstiť... Vlastne nad tým uvažujem...

Peter Kňaz sa konečne pozrel Borisovi do očí ako slobodný človek.

- Niečo mi chýba... vieš... – Boris pôsobil v aute so ženou ako bábika bez akéhokoľvek náboja vedomia - úprimne a zároveň utopisticky. Bohatý a vydaný napospas ničote a bezvýznamnosti?

Kňaz mlčal. Boris ho dovtedy nezaujímal.

- Dobre...

Kňaz bol hladný... Celú nos nespál. Rozprával sa s Bohom:

- Toľko ľudí je neúprimných...

A pokračoval za Boha s presvedčením – cítim Boha :

- Koniec je, ak uveria tomu, že už viac úprimní nedokážu byť...

- Dobre, tak príd'... dnes na zápis.
Boris precítil :
„Správa sa ku mne ako k mŕtvej duši.“
Kňaz pochopil :
„Matka mala pravdu.“

Boris stiahol okienko sklamaný - s pocitom neúspechu. Čo ho ešte viac presvedčilo :
Musím bojovať ! Musím !
- Ahoj, - povedal ticho kňaz s pocitom : takto odmietavo by som sa nemal správať
k potencionálne veriacim.
Pozoroval ako odchádza drahé auto a ihneď sa pohľadom presunul k mamičke, ktorá
tlačila detský vozík pre dvojčatá.
Usmial sa na matku a matka sa usmiala na neho. To mu zdvihlo náladu.
„Tá žena toľko prosila Boha a Boh ju vypočul !“
Usmial sa v duši a konečne dostal konečnú chuť na tresku !

Celý deň myslel na starého priateľa a : nedokázal si spomenúť citom na stav
milovania.
Bál sa ho, bál sa starého citu, pre ktorý v duši už nenachádzal zmysel.

Inteligencia nemá prečo ochrániť kňaza pred skrytým egoizmom ?

Čakal na jeho tvár – túžil sa mu konečne pozrieť do očí. Nepoznal jeho oči – to bolo
všetko, čo si hovoril.
„Keď nepoznáte oči, nepoznáte človeka.“

Kňaz sa v meste pozrel - najskôr - do očí modelke vedľa Borisa.

Nečakal a preto sa dočkal večera rýchlejšie ako inokedy. Väčšinu dňa strávil na
internet, pozorujúc všetky nové Božie znamenia.
Zamýšľal sa, ale k ničomu nedospel.

Obliekol si sutanu s myšlienkami na posledné Božie znamenie:
Tri sestry v jeden deň potratili...
- Čo to má znamenať?
A niekto na internete napísal :
„Pretože zjedli skazené ryby...“

Vstúpil medzi ľudí s depesiou : a nemal poňatia odkiaľ sa v ňom zjavila = áno, áno,
áno, snažil sa ... Všetky pochybnosti nazýval nevedomosťou !
Pozeral sa ľuďom do očí a hľadal v nich záchytné body :
Veriaci ako jeden... veriaci ako jedna valiaca sa masa kameňov.
Hľadal seba v odraze očí a našiel : Borisa.

Kedysi som miloval človeka ako on miloval mňa,
o našej láske sme nevedeli, ale žili sme ňou...
A teraz sa už iba smejem nad jeho zbytočnosťou.

Boris sedel ako trpaslík kresťanstva v druhej rade. Stretli sa očami ako poslední
ľudia, ktorí môžu rozprávať o vývoji sveta.

Obaja v depresii, potlačujúci tok myšlienok : stav sveta súvisí priamo s našimi vnútromi...

Obaja obkľúčení vlastnými démonmi, pripomínajúcimi výkrik do tmy : „svet obkľúčili ľudia, príroda pripravuje posledný zdrcujúci protiútok“.

Boris žmurkol, kňaz z neho nedokázal odtrhnúť oči.

„Môj posledný priateľ“.

Odrecitoval kázeň... Ani on nepotreboval veriť slovám.

„Nech žijú roboti viery! - Občas človek potrebuje vidieť robotov, aby pochopil :

Ja mám vieru, oni príkazy !“

„Dnes neliečim duše... Dnes som iba kňazom, ktorý sa snaží prežiť.“

Ako kňaz nenávidel jediné : dávanie oplátok do úst.

Každému sa musel pozeráť do očí. A čo videl ?

Nič.

Pekné alebo škaredé, nevýrazné alebo hlúpe, videl ľudí, čakajúcich na prehltutie.

„Všetci tu duševne masturbujeme.“

Niečo v ňom bojovalo.

A on ten boj nazýval Borisom.

Stratil priateľa - dávno, pradávno.

A teraz, vidiac len jeho kožu, nie dušu, dospel k občerstveniu :

„Toto si mi Bože nikdy nedal, blízkosť, absolútnu blízkosť, blízkosť tela, vôňu a zápach - ako kedysi... sme si to dávali iba my dvaja s Borisom.“

Kázeň, rozhrešenie, spovede... Všetko opäť pominulo.

Boris čakal v mene duševného Robinsona na „svojho“ kňaza. Čakal sediac v druhej rade a terorizoval sochu Ježiša pohľadom. Rozmýšľal o zmysle a poslaní náboženstva.

Potreboval cítiť živých ľudí viac ako intímnu vieru?

Už dávno nevidel obyčajných ľudí...

Nerozumel ľuďom v kostole, aj preto dokázal sedieť bez pohnutia!

Vedľa neho sedel ohnivý bodiguard ako z rozprávky o dobre a zle.

Ak niekto potreboval spasiť dušu - bola to socha Ježiša :

Boris v nej našiel len modlu, pre ktorú určite nepotreboval vieru - potreboval veriť v skutočnosť, ktorá by ho niekam doviedla. Nedokázal prijať sochu za svoju skutočnosť. Za pocit skutočnosti.

Ach, kokaín, možno mu uveril pred návštevou kostola ako dieťa potrebuje šerbeľ, aby sa mu nezhnusilo prežitie.

A tak sa stalo... Teraz pripomínal pohľadom obyčajného veriaceho, unudeného na smrť.

Kokaín - áno, jeho automatická viera bez otázok spasenia a zatratenia, jeho šerbeľ, aby sa jeho duša vyprázdnila a mohla chcieť čistotu!

Hľadal niečo viac - výhradne s kokaínom v krvi, veď bez neho by do kostola nevkočil. Vedel : kokaín, ženy, nie, to nestačí...

„No, obyčajný život ma zabije!“

Drogy mu pomohli :

Rozoberal sám seba... Zamýšľal sa nad tým, či by mohol veriť... , ak by sa sústredil na všetko dobré... v sebe...

„Cítim sa dobre a viem, že mi chýba priateľstvo, v ktorom by som nepochyboval.“

Cítil sa dobre - vyzeral ako ubitý pes.

Nechcel prvoplánovo uveriť v Boha, stačilo, že žil vo svete, ktorý niekto stvoril... - potreboval priateľstvo.

Kňaz nechcel spovedať - nepočúval, bol bábkou počúvania. K spomienkam, k precíteniu starého priateľstva dospel bez myslenia naň, stačila utrápená, arogantná, skokaínovaná tvár Borisa.

Hovoril si ako malé dieťa po dobrej rozprávke o priateľstve :

„Potrebujem priateľstvo... Len... už nie som dieťa...“

A medzitým opakoval pri počúvaní stoických spovedí :

„Boh je s vami, buďme silní“ - a vedel jedno - stačí stále kývať hlavou hore dole.

Mohli do neho hádzať mince, aby jeho výkon dostával vyšší zmysel.

A niekedy vyslobodenie príde samo od seba, stačí vydržať :

Vyslobodenie menom posledná spoveď... Kňaz nemal poňatia o čom bola.

Človek však odchádzal spokojný, vypočutý až do dna - podľa seba samého - čo vždy stačí.

Kňaz vyšiel z kabínky a potreboval ísť na záchod. Boris k nemu pristúpil... Jeho pohľad pripomínal zavreté oči Ježiša - sochy.

Kňaz konečne cítil jeho utrpenie!

Prvé „dnešné“ - úprimné počúvanie spovede bez slov.

- Naše priateľstvo, dúfam, neskončilo... - Boris nevedel ako začať... Hovorila z neho úprimnosť viac ako zmysluplnosť ?

- Detské priateľstvá nekončia... Dospelosť nie je pokračovaním, ani zánikom priateľstva...

Ak si spomenieme aké sme boli deti...

- Nevieš o čom hovoríš, ale hovoríš... ako priateľ...

Obom sa zdalo: nerozumíme si?

- Tak aj pre teba som už iba... Boží služobník? - kňaz chcel byť úprimným, chcel hovoriť vety uvoľnenia?

Pri stretnutí starých detských priateľov býva niekedy „chuť po úprimnosti“ nazývaná zázrakom?

Ale : kde niet žien, tam jesto viac a viac mužskej úprimnosti...

- Videl som všetkých ľudí... Nevieš... Obdivujem Ťa... Ale aj ty si obeťou toho, čo robíš...

- Len ako všetci...
- Len ako všetci, - ponuro zopakoval Boris.

- Chceš ísť na prijímanie... Ja viem. Dám ti nejaké knihy...
- Dobré, - a Boris sklonil hlavu. Chcel viac. Chcel oveľa viac...

Kňaz túžil povedať niečo iné... Chcel viac, oveľa viac.
Bola v ňom neprekonateľná bariéra.

Vrátil sa s knihami do minúty... Ruky sa mu triasli v okamihu odovzdávania duševných posolstiev pre staré generácie v časoch, kedy bola každá nová informácia darom.

Boris knihy prijal - povinne.

Tváril sa jednoznačne za všetkých moderných jedincov :

„Už nepotrebujem vedieť nič viac...“

Kňaz odovzdával knihy rovnako povinne ako ich prijímal Boris.

A otázka času sa vždy nakoniec stane otázkou skutočnosti :

Boris chytil kňaza za rameno - silno, priateľsky, milenecky, odovzdané, prosebne :

- Mám na teba otázku... Jediný dôvod prečo som sem prišiel...

Kňaz sa vnútorne obrodil !

Kňaz otvoril oči v mene Borisa, veriac :

„Rimania, nie ste obeť ! Rimania, vy robíte presne to, čo chcem !“

- Staň sa mojím osobným filozofom... V mene starého priateľstva...

Kňazi sú často v dušiach ženami. Musia povedať nie, ak chcú povedať áno - musia byť presvedčení.

- Kňaz slúži všetkým ľuďom... tak ako Boh...

- Potrebujem ťa... Vždy som ťa potreboval...

Kňazom zatriasla citová extáza.

- Inak zomriem... Niet iného služobníka Božieho... ktorý... by mohol... Ktorý by pochopil...

- Pochopil?!

- Prosím ťa ako starý priateľ. Poď so mnou... Všetko sa dozvieš na mieste... Tvojej duši garantujem cestu očistcom... Ja... ako inak ti to mám... Ja... Peter... ja... ako kňazovi ti hovorím... Boh si pýta teba... veď prečo by som ťa dnes stretol ?

Kňaz prekvapene zažmurkal, Boris padol na kolenách a bozkal mu ruku v tranze viery v prosbu.

- Dokáž mi aspoň raz... ty... Peter... že... že... Boh existuje aj pre mňa...

- Ja... nerozumiem... Prestaň... veď je to hlúpe...

- Sľubujem ti, sľubujem... že to, čo uvidíš, na to nezabudneš! V dobrom... aj v zlom... Potrebujem ťa.

- Postav sa...

- Daj mi sľub, daj mi sľub...

Kňaz pokrútil hlavou a sťažka vydýchol. Zmena Borisa na prosiaci element beznádeje kňaza vystrašila. Nuž, na druhej strane v ňom taktiež zasiala túžbu spoznať, o čo ho Boris prosí.

- Hovoríš akoby som mal dať posledné pomazanie...

- Och, ešte možno niečo viac...

*

Večierok plný ničivých myšlienok :

Muži, otroci nového sveta, ktorý už nemá kam spieť v ich životoch. Muži, kanci a filozofi.

Materializmus bez uvedomenia je aj duševnou slobodou ? – ich spôsoby, ich chcenie, ich presvedčenie...

Všade dostatok jedla, všade dostatok alkoholu bez cenoviek – láska a nenávisť sa stretnú pod dáždnikom, pod oknami rezidencie idiotov.

Láska sa dnes nedostavila? Aspoň nie je v takej forme, aby sa mohlo plodiť?

Boris – veľký hosťiteľ moci a slávy, je mladý a neporazený. Boris nie je nadvecou.

Boris zaplatil – podplatil jednu z opatrovateliek v detskom domove a požičal si krásnu štrnásťročnú princeznú, ktorá stále ešte verila: budem princeznou.

Tento raz dievča vyzeralo ešte mladšie ako na štrnásť.

Každý muž má slabé miesto v ženskom najsilnejšom mieste?

Naučila sa milovať ako sa miluje nástroj prospechu.

Myslela si: „...“

Nič výnimočné. V každej žene sa to raz opakuje ?

Príliš veľa čokolády, priveľa metafor z rozprávok pre dospelých.

Predtým ako vykonali akt ju predstavil. Všetci stíchli, niektorí muži sa ticho zamysleli, iní sa nemali nad čím zamyslieť.

Malo to iba jednu chybu : omylom splodili dieťa bez spomienok.

Policajti o mesiac vyšetřovali zločin v tichosti ctených pánov.

Tehotenstvo maloletej nahlásila jej opatrovatelka, vysokoškolská učiteľka s IQ nad 130.

Naivná kráska s IQ nad 130 sa priznala iba v kostole. Kňaz... Ľutoval ju a nedokázal jej pomôcť inak ako mlčaním.

Narodil sa jej zvláštny syn a ostrý trest bol na svete :

*

Boris kráčal pomaly, ale šťastne. Otvoril kňazovi dvere do veľkej limuzíny. Viezli sa ticho a bez slov.

Boris sa pozeral do tváre kňazovi – a opačne.

- Niečo na pitie ?

- Nie, ďakujem...

Kňaz rozmýšľal nad tým, čo ho čaká. Vlastne : bol rád, že ho čaká niečo nové.

Rezidencia na samotke, na malom vrchu, pripomínala archu. Kňaz ticho prijímal všetko, čo videl.

Fontány a bazén, upravovaná zeleň.

- Pod', predstavím ťa jednej žene... – Boris a kňaz sa poznali.

Kňaz vošiel do luxusnej miestnosti, ale cítil smútok a beznádej.

Stála pred ním žena, ktorú už raz videl v meste. Krásna modelka s očami vyradenými z pouličných bojov. Podľa bolestivých lúčov by na ulici neprežila.

- Matka môjho jediného dieťaťa, Mária...- ach, ten Borisov nezáujem v hlase...

Predstavoval pouličného psa, o ktorom bol presvedčený :

Nevie zabiť !

Kňaz sa predstavil a podal jej ruku.

- Ste manželia ?

- Nie... – odpovedal Boris akoby rozprával o vlkoch na pláni.

- Žijete spolu ?

- Že by s prinútenia ? – Boris sa usmial, no niekedy je smiech viac ako smútok, najmä v manželstvách, kde by bol plač ponížením.

Mária prebodla Borisa pohľadom.

Boris jej odpovedal jej ponížením :

- Nalej kňazovi tvoju špecialitu...

- Nechcem... – kňaz pochopil: odmietal len z princípu?

Keď vidíte krásnu ženu, ktorá trpí viac ako dokážete zniesť pri pohľade na krásu utrpenia...

- No tak... Nevieš čo ťa čaká... Radím ti ako starý priateľ... Daj si...

Kňaz mlčal a pozoroval Máriu ako nalieva. Jej ruky mali niečo do činenia s nervovým vypätím.

Boris si sadol na sedačku ako prvý. V očiach mal pohľad šialenca, ktorý na niečo čaká. Iba ak by šialenci už nemali na čo čakať...

Mária podala kňazovi nápoj do rúk s ľadovou tvárou.

Kňaz z nej nedokázal spustiť oči. Až teraz precítil jej zimu.

Ženy ho nikdy nepríťahovali, ak myslel na Boha, ale teraz : myslel na Boha a čím viac... tým viac ju... v podstate zbožňoval.

Boris sa uškrnul sám pre seba. Pozeral sa na svoj odraz v stole zo skla.

Kňaz držal pohár čiernej tekutiny a čakal. Sám piť nechcel.

Mária pochopila, zobrala si svoj biely drink. Sklo sa dotklo skla.

Kňaz pil už iba pre Máriu?

Napil sa a chutilo mu.

- Čo to je?

- Veď som povedal... Jej špecialita, - Boris sa konečne postavil.

Mária k nemu pristúpila a podala mu pohár s nemennou tvárou. Neusmial sa.

Vypil na ex.

Nepočkal na kňaza. Nepozrel sa na kňaza. Nehovoriac o štrngnutí.

Kňaz sa ešte raz napil... A zrazu nevedel zaostriť.

Boris ho chytil za ruku.

- Pod', teraz môžeme...

Viedol ho čiernymi chodbami, viedol ho po špirálovitých schodoch do podzemia rezidencie. Cesta trvala dlho... Najmä z pohľadu kňaza.
Stretával cestou samé zvláštne bytosti. Nevidel im do tváre. Jedno vedel – všetci sú vážni.

Mária kráčala niekoľko krokov za nimi. Zopárkrát vrazila do steny ako mátoha. Nachádzala sa vo svete, ktorý bol presnou metaforou na všetko, čo videl kňaz.

Zastali pred bielymi dverami. Boris naťukal dajaký kód, dvere sa otvorili.

Kňazovi sa pred očami objavil nový svet. Cítil sa akoby práve objavoval nový svetadiel.

„Detské kráľovstvo?“ – to ho napadlo ako prvé.

Miestnosť však v skutočnosti vyzerala takto :

Veľký protiatómový kryt.

Biele steny.

V strede miestnosti obrazovka s plazmou. Na nej vesmír s opakujúcim sa komentárom :

Bol si vybraný ako jediný kozmonaut.

Posteľ pri stene. Všade prístroje vyhradené pre lekárov.

V posteli len jedno telo, nehybné s otvorenými očami, nasmerovanými na obrazovku.

Všetky hadičky krikľavé... Aby upúťali pozornosť všetkých, ktorí majú v sebe kuriozitu pre metabolizmus.

Prístroje vydávali kozmický vzduch.

Všade detské hračky. Niektoré ešte s cenovkami.

Niektoré bez pohnutia od prvého položenia.

Pri posteli s telom sedela stará žena s krvavými očami a s úsmevom Mansona, keď zabil manželku Polanskeho.

Boris, jediný s „čistým vedomím“, k nej podišiel.

- Postav sa...

Žena sa postavila, jej úsmev sa zmenil na ešte krajší.

- Žije...

- To som rád, - povedal bezvýrazne.

Kňaz ničomu nerozumel, ale – cítil sa slobodne!

Mária stála vedľa neho. Mlčala, no jej tvár pripomínala zombie.

Pozerala sa na telo v posteli.

Kňaz sa pozeral na ňu. Stará žena sa pozerala na kňaza.

- Peter, pod'. Predstavím ťa...

Kňaz s úsmevom slobodného bez uvedomenia si akejkol'vek slobody prikráčal ako bocian so žabou v ústach k Borisovi.

- Môj syn... Boris...

Kňaz sa cítil povznesene.

- Ahoj...

Nepýtal sa, čo sa mu stalo. Zdal sa mu byť šťastným.

Otvorené oči, bez strachu, bez očakávania, bez lásky (?), bez nenávisti. A jediný nemenný pohľad... na obrazovku.

Tento chlapec bol najbližšie vesmíru zo všetkých žijúcich ?

- Ľudstvo si ho vybralo, aby cestoval až na koniec vesmíru... Peter...

Kňaz sa pozrel s obdivom do očí Borisovi.

- Chápem...

A Mária mala stále rovnaký výraz – bezmedzná láska, bezmedzný obdiv.

- Prišiel si sem... lebo som vedel, že pochopíš... Vy máte náboženstvo bez otázok... a my tu máme cestu na koniec vesmíru bez otázok...

Kňaz s kuriozitou pre metabolizmus v sebe pochopil :

Ľudské vnútro si toto zaslúži!

- Dospeli sme na koniec vesmíru...

Boris otočil akýmsi kohútikom pri posteli. Bol to prívod roztoku derivátu kyseliny lysergovej.

Stará pani, lekárka na dôchodku sa starala o to, aby sa deň čo deň myseľ chlapca na posteli blížila ku koncu vesmíru.

Chlapec:

„Hviezda... Vidím hviezdu...

Ešte jedna hviezda... ešte jedna...

Kedy tam budem ? Kedy ?

Už...

Hviezda... Vidím hviezdu...“

Kňaz veril všetkému, čo mu povedal Boris. Veril „zvláštne“ – ale veril :

Nezamýšľal sa... Stačilo, že stav chlapca podporoval jeho myšlienky.

Nezáležalo na skutočnosti mimo mysle.

Bolo tak príjemné veriť bez akéhokoľvek pochybovania!

Boris hovoril nahlas, nemal sa čoho báť :

- Dávam mu ten najlepší svet, ktorý mu môžem dať. Však, Mária...

Mária sa na neho pozrela a mlčala. Nemastný - neslaný pohľad. Pozerala sa na neho ako sa ľudožrút pozerá na ľudožrúta.

Lekárka pristúpila k Borisovi ako pacient.

Boris jej bez slova podal akúsi tubu ako lekár.

Videla v ňom „muža“ bez slov, bez príkazov, bez chcenia dosiahnuť niečo, čo by chcel on...

Stará lekárka bez uplatnenia :

Kňaz nemohol tušiť, že Boris im ukradol potencionálnu oddanú kresťanku?

- Chceme, aby si k nemu priviedol Boha... na konci vesmíru... za chvíľu zomrie.

Kňaz ako robot viery, čo „dnes“ sám kritizoval pri kázni, chytil chlapca za ruku. Bola mäkká a studená.

Boris chytil kňaza za ruku.

- Nie to nerob... Už mal byť dávno mŕtvy... Jeho choroba je... medzi inými... mäknutie kostí...

Myslím si, že si mu zlomil ruku... – a usmial sa.

Kňaz sa dotkol čela chlapca. Naslinil si ruku a urobil krížik.

Zavrel oči...

Bol to „zázrak kresťanstva“:

Veril jeho pokojnej ceste na koniec vesmíru... ako dospelý človek, nenávidiaci utrpenie a zároveň veril vo svoje poslanie ako dospelý človek, milujúci potrebu spasenia.

Studené čelo dieťaťa mu pomohlo pochopiť rodičovskú lásku Borisa.

Oči bez žmurkania mu dali silu rozdvojiť vieru človeka.

Veril v Boha, veril v cestu dieťaťa v jeho úlohe.

Dieťa necítilo dotyk kňaza.

Nevedelo o ňom.

Pre Borisa bol dotyk kňaza na čele jeho geneticky nevydareného dieťaťa spásou jeho duše.

Mária zavrela oči v okamihu dotyku kňaza.

Kňaz cítil všetko za všetkých. No, každý cítil len sám za seba...

On si to myslel – bolo to iba jeho ďalšie vyslobodenie !

Kňaz dokončil krížik a chlapec sa začal triasť pod vplyvom predávkovania. Jeho neuróny dospeli ku konci vesmíru.

- Je tak sám! – s prekvapením zakričal kňaz, čo ho trošku prebralo.

- Iba dospel nakoniec vesmíru... s pomocou Boha...

- Zachraňuješ jeho dušu... a dávaš mu zmysel života, - položil kňazovi ruku na rameno Boris.

- On si za svoje utrpenie zaslúži takúto smrť...

Mária, vidiac utrpenie a bolesť dieťaťa, nahlas odriekavala :

A mŕtvi budú živými a živí mŕtvymi...

Kňaz prestával vykonávať činnosť „spasiteľa duší“. Opäť raz nerozumel ničomu...

Ďalšia sekunda: som v očistci ľudských duší?

„Vidím samé umelecké obrazy, mal by som si sadnúť a rozmýšľať nad ich posolstvami?“

Nedokázal zastaviť rýchle menenie uhľov pohľadu.

Jedna neistota vo vnútri pod vplyvom opiátov a vysnení domček z kariet potrebuje novú oporu.

- Čo to tu robím? - spýtal sa nahlas kňaz.

Nuž, Borisa už vonkoncom nezaujímal, čo hovorí „priateľ“. Z jeho uhľu pohľadu Peter práve splnil jeho sen.

Lekárka sa s úsmevom pozerala na triašku jej kozmonauta.

- Už je tam... Bože... - bola naozaj úprimne šťastná.

Dieťa prežívalo vrchol, na ktorý čakalo po celý život? Prežívalo sen, o ktorom ho uistili rodičia z lásky a zároveň z beznádeje.

Prežívalo skutočnosť, ktorej sa dotýkalo :

Tma... akýsi lievik a všetky rozprávky...

Počujem hlas mami...

Cestoval som tak dlho... Chcem podať správu...

Všetci ľudia by mali vidieť koniec vesmíru...

Dieťa už rok netušilo o chorobe. Pohybovalo sa vo vysnenom ľudskom svete, po ktorom túži každý psychopat a nihilista ?

Otec videl zánik svojho dieťaťa : a precítil koniec vesmíru. V dobrom aj v zlom.

Matka pomaly, akoby bez záujmu o všetko svetské, pristúpila k posteli. Nechytla sa dieťaťa.

Neplakala.

Sama bola prekvapená, zrazu nič necítila !

Tak dlho... tak dlho si želala presne takúto smrť svojho potomka - a :

Zrazu nič necítila !!!

Dosiahla chvíľkový cieľ života !!!

Jej tvár, jej prsia, jej oči, jej črevá, jej srdce : ľudská prázdnota niekedy nie je ani dobrá ani zlá !

Pre prázdno v človeku niet žiadneho posúdenia?

Netúžila po milovaní, po láske, po objatí, po konci vesmíru, po viere.

Netúžila po ďalšom dieťati.

- Bože, už som ti odpustila, teraz je rad na tebe...

Kňaz stále kľačal pri dieťati. Počúval všetky hlasy ako poéziu.

Cítil sa ako na spovedi!

Dieťa sa prestalo triasť.

- Aké je to jednoduché... - zašepkal Boris.

- Ako dlho sme čakali... A načo ? - hlas matky pripomínal hlas bohyne.

- Celú jeho cestu máme na DVD... - Boris po prvý raz prehovoril k žene ako... k žene!

Zaznamenávali poslednú detskú hru ich syna ako večný film... ak by niekedy v budúcom živote stratili zmysel života?!

*

V umeleckom filme jednej dobre zabezpečenej rodiny, v reality show môžeme vidieť:

Prvé radostné okamihy v očiach dieťaťa, veď otec zaplatil na deň herca, aby synovi oznámil :

- Vybrali sme vás, lebo nikto nevydrží ležať tisíc svetelných rokov s bravúrou a hrdinstvom ako vy...

(Ak vidíte úprimnú radosť na tvári človeka, ktorého ste videli iba trpieť, „ide o Božiu silu“ ?)

Uvidíme prvé otrasy po vzlietnutí rakety v „atómovom kryte“ :

Slzy šťastia dieťaťa, ktoré nemohlo uveriť svojmu šťastiu.

Heroické blaho matky, ktorá si vymodlila tento film ako vrchol existencie.

*

Boris neskôr - pri pozorovaní filmu - nazve pasáž so slzami - po hodinách a hodinách opakovania scény :

Ľudia si dokážu darovať šťastie za každých okolností! Stačí trochu predstavivosti a chcenia!

Už dva roky pred vzletom otec synovi pomaličky pridával do jedla rôzne ingrediencie géniov hier ľudstva na „čosi viac“.

Aby sa v ňom neskôr vypestovala averzia voči utrpeniu a krčom jeho syna...

Nuž, nech už bolo jeho oddanie akékoľvek, zrejme nikdy nemohol skríknuť : syn po matke zdedil schopnosť konzumovať opiáty s Božou silou...

Ale každá Božia sila v človeku si vyberá daň skoršej smrti?

Petrov metabolizmus nebol obdarený „Božou silou“. Prišlo mu znenazdajky zle, čo nemalo nič spoločné so situáciou, ale iba s jeho neskúseným metabolizmom. Aj keď Božie cesty sú nevyspytateľné... Veď: neskôr bude považovať nevoľnosť za Božie znamenie.

Zakrútila sa mu hlava a iba s vypätím všetkých síl odvrátil najtrápnejšiu hrozbu ozvracania mŕtveho človeka (Božieho zázraku) po zahmlenom pomazaní.

Ozvracal si sutanu, vyvracal sa, nesmierne trpiac bez pýtania sa.

*

Kňaz sa prebral s bolesťou hlavy a uvidel kyticu s odkazom: „ďakujem“.

Pamätal si na všetko – len nedokázal hodnotiť. Jeho myseľ sa ku všetkému stavala nezvyčajne kruto aj bez hodnotenia.

Čakala ho ďalšia kázeň.

„Urobil som dobrý alebo zlý skutok?“

„Ak už zomrel... Možno mal zomrieť práve tak...“

„Ale čo ak mal trpieť ešte viac... Čo ak išlo o jeho očistcu? Čo ak som spáchal hriech?“

Kňaz a neistota – to sú nepriatelia na život a na smrť.
Obliekol si sutanu, a zrazu si spomenul !

Sedeli sme v obývačke a rozprávali sme sa o živote s Borisom. Nalieval si sám :
Všetko, čo vypil, vypil s bravúrou nezmyselnosti, ktorej dával zmysel tým ako si vychutnával.

Oslavoval smrť dieťaťa a:

Mária sedela vedľa neho. Pozerala sa na mňa s mŕtvym obdivom.

Neustále mi ďakoval medzi slovami o filozofii, medzi slovami o smerovaní ľudstva.

- A možno každý rodič by mal zažiť utrpenie vlastného dieťaťa.... Aby si prešiel cestou od bezmocnosti až... až ku stvoreniu činov, ktoré zachránia jednu dušu pred nezmyselným ukrižovaním... Stal som sa silnejším človekom.

Slúžka vedľa čistila moju sutanu. Napínalo ju.

Všetky vety z Borisa vychádzali – a boli zabudnuté pre neho samotného ešte skôr ako ich vyslovil.

Sedel som pri ňom a videl som v ňom malého chlapca. Konečne nás spojila smrť človeka a my sme na ňu „zabúdali“ starým priateľstvom. Jeho vety mi dávali istotu:

Sedel som vedľa malého chlapca. Preniesol som sa v čase.

Moje mlčanie milovalo moje predstavy.

Chytil som ho za ruku.

A prebudil som sa ráno... So spomienkou na tvár Márie.

Prvé čo ma občerstvilo :

Nikdy som nevidel trpieť človeka tak ľahostajne.

Pri spovedi sa mu vyspovedal:

- Nechcem... hovoriť o tomto omyle prírody... Držím toho chlapca v tajnosti, ale dávam mu všetko na svete!

Posledné rozhrešenie pred eutanáziou, preto dal kňazovi LSD...

syn chorý od narodenia... mäknutie kostí... vidiny... dialógy s Bohom? osem rokov...

LSD v pohári – presvedčenie o Bohu!!!

Pandorina knižka:

Kňaz bude písať novú Bibliu. Posadnutý sám sebou. Bude si myslieť, že každý bude bojovať proti nemu:

„Všetky spovede raz budú zaznamenané... nahrávané... v mene kresťanstva...“

„Punctum“

Leo vstal z postele, vzduch bol prázdny ako bola aj jeho posteľ. Vážení priatelia, sedemdesiat rokov bez ženy, sedemdesiat rokov duševnej samoty. Odriekania.

Leo sa otočil, v zrkadle uvidel sám seba.

Leo bol boží služobník.

Nedávno sa stal zázrak. Jedno štrnásťročné dieťa sa mu spovedalo - po prednáške na strednej škole (kde Leo dochádza ako dôchodca). Povedalo:

- Som do Vás zamilovaná...

Krásne slová.

Bolo to po desiaty raz v jeho živote. Riešil to smútočným pozdravom a smútočnou modlitbou.

Ako starol, vedel a cítil, že čosi sa vzdáva. Ale... poznal cenu lásku a držbu lásky.

1

Povedali, že ženy sa dotknúť nehodno. A ten kto nepozná odriekanie, nepozná skutočnú výzvu lásky. Oddelenie a samota. Oddelenie a spytovanie sa. Oddelenie a hľadanie Boha. Oddelenie a samota, v ktoromkoľvek poradí.

Leo duševne vstával z popola.

Leo má dvadsaťštyri rokov. Študuje v kňazskom seminári v Spišskej Kapitule.

Leo vstane, posteľ prázdna. Ihneď ju ustelie. Pol šiestej ráno. Začínať život... začínať deň... začínať deň spovedaním sa. Začínať deň citovým pátosom.

Čo je to citový pátos? Spýta sa Leo vo svojej duši.

Nevie odpovedť.

Leo sa zamiloval, tá šťastná o tom nevie. Leo sa zamiloval a keďže jeho schopnosť koordinácie pohybov s druhým pohlavím patrí tme neuskutočnenia, Leo hnieje v milovaní.

Je to rana, pri ktorej nemá kam uhnúť.

Leo krváca a bolesť je priveľká.

Leo vstúpi do kapitoly, kde hráva na organe. Leo je stále zamilovaný, červená je farba jeho snov.

Do hry dáva všetko, hoci musí hrať pokojne.

Každý deň sa pýta Boha a každý deň dostáva odpovede. Cíti to. Cíti ich v sebe.

- Prečo nemôžem precítiť... Prečo môžem precítiť lásku... Ale...

Leo cíti neustále ale. Nemôže spávať. Informuje o svojich problémoch predstaveného. Ten si ho pozýva k sebe, do kabinetu.

Dvere má otvorené.

Volá sa Dominik. A má sedemdesiatjedna rokov.

- Povedz, čo ťa trápi, Leo.

- Láska... Láska... Láska k žene... Nedefinovateľná... Krásna...

Dominik sa usmeje. Dominik poznal ženu a poznal milovanie. Vie o tom, a cíti... a vie... a stavia na všetkom, čo spoznal.

Dominik svoje tají. Miloval len raz, v biologickom garde.

- Miluješ nejakú ženu?

- Áno... Nie... Milujem ženy... ako také...

Dominik sa pousmeje. Jeho vnútorná bolesť víťazí.
Privinie si Lea k duši.

- Podrž si svoju lásku, nech nevyhasne. Daruj ju Bohu... Daruj ju Bohu...
Vstávaj pre takú lásku... A modli sa pre takú lásku...

Dominik si pomyslí:

„Ak by som vedel, čo všetko stratím sexuálnym prežitkom... nikdy by som sa...“

Dominik sa musí zaťať, aby neoslepol duševnou bolesťou a nezačal rozprávať svoj príbeh života Leovi.

- Leo, aj ja som miloval... a... bolo to krásne... Nestrať svoju lásku... Daruj ju iným... Len tak my... Len tak ty... môžeš prežiť...

Leo sa pousmeje. „O tom viem dialógy aj s Bohom.“

Pretože Leo si pomyslí, že dialógy s Bohom – aj bez Božích odpovedí – sú možné.

Tá žena, ktorú miluje, je sestra s neďalekého „úradu“. Miluje ju cez jej tvár.

Leo dokáže milovať ľudí cez tváre. Pozná ľudí cez tvár.

„Som architekt ľudských tvárí...“ – hovorí si neskúsený.

Leo myslí na dialógy s ňou. Leo myslí na všetko, čo nemôže dostať. Ale nemyslí na sex. Na také nízke veci nemyslí. Nikdy. V skutočnosti?

V skutočnosti... sa pýta.

Je v procese pýtania sa. A nevie, kedy skončí svoj proces.

2

Leo si pomaly predstaví ako pohladí ženu – stojacu pred ním - po tvári. Žene sa aj bez dotyku zvlhčia pery. Leo má päťdesiat rokov. Je učiteľom na vysokej škole.

Jeho žiačka za ním prišla po prvý raz. Chcela mu povedať, že sa zamilovala.

Leo si ju pamätá veľmi, veľmi dobre. Páčila sa mu od prvej chvíle.

Leo učí kresťanskú filozofiu. Nikdy sa nestal kňazom, aj keď vyštudoval kresťanskú teológiu. Žije sám.

Drží si svoju lásku, len tak môže jestvovať. Drží si ju ku všetkým, s ktorými prichádza častejšie do kontaktu.

- Prečo odmietate podstúpiť tú priepasť medzi mnou a vami? – spýta sa ho slečna.
- Vy nerozumiete... cene lásky... Veľká láska... je tá, ktorú si udržujeme... S ktorou sa sputujeme... Ja si Vás vážim... A milujem Vás. Ale ako sa to zmení zajtra? Milujem Vás cez vašu Existenciu. Ste vy schopná milovať cez moju existenciu mňa?
- Vy mi neodpovedáte... Prišla som vám povedať, že u vás nemôžem robiť skúšku... Som do vás zamilovaná...

Leo si premeria študentku. Má krásnu oválnu tvár. Vlasy čierne. Je to jeho typ ženy. Už sa pozná.

- Poznám cenu lásky... Cena je samota... Čím viac lásky v mojej pozícii k ľuďom ako ste Vy, tým viac som sám... Lebo Vy nikdy neprecítite to, čo chcem dať.
- Čo chcete dať? – vyštekne na neho. Slzy sa jej tlačia do tváre.
- Čo v skutočnosti chcete dať?! Vedomosti... Ale... kde sú Vaše gény?
- To nemyslíte vážne... – Leo sa snaží sa slečnu skrotiť.
- Odídte... Porozmýšľajte nad tým, čo ste povedala...

Slečna sa v okamihu vytratí. Zmizne ako vietor vlastnej duše.
Ten víchor ju zmietne.

3

Leo pomaly kráča do prednáškovej miestnosti, v hlave si modeluje celú prednášku. Má rád, keď sa do nej zapájajú študenti. Dúfa, že uvidí „jeho ženu“. Všimol si ju minule, pretože mu položila otázku:

- Je láska nad zmyslom života?

Nesklamal sa. Uvidel ju.
Bola ticho v zadnom rade.

- Čo je podľa vás Cena lásky?
- Prihlási sa aj jeho žena, dúfajúc, že si ju všimne. Páčil sa jej ako muž.
Leo ju vyvolá.
- Celá existencia... Celá existencia... – odpovedá, pričom jej odpoveď pôsobí ako výkrik.
 - Dobre slečna. A čo myslíte celou existenciou?
 - Všetko, čo človek môže dať... keď sa zdrží pudov... Porozmýšľať... čo potom zostáva... A prečo je to tá osobnosť... Prečo práve... Teraz a tu... Ale to teraz a tu... len obrazne...

Leo si pristaví ženu po prednáške.

- Nemáte čas?
- Mám... – prehovorí pomaly. Precítene sa pozrie Leovi do očí. Volá sa Wera.

Leo otvorí fľašu vína, červeného. A pozve Weru na pohárik.

- Takže rozmýšľate...? Vaša odpoveď sa mi páčila... – áno. Odpoveď sa Leovi páčila natoľko, že na nej rozvinul desať minútový monológ.
 - Čo zostáva z lásky, keď zrazu odíde... a ľudia majú vedľa seba žiť... Žiť.
- Wera si monológ vypočula, ale ako väčšina žien v miestnosti už mala milenca, rovnako ako prežila „veľkú hormonálnu“ lásku. Leo ju priťahoval mozgom. Osobnosťou. Aj keď ho nepoznala ako človeka.

- Už som mala milenca. Hoci len pol roka, ale mala, - usmiala sa po odpití si z vína.
- To sa stáva... – ticho povedal Leo. – Poviem Vám tajomstvo, aj keď to žiadne tajomstvo nie je. Som päťdesiatročný panic. Lásku vnímam inak. Tlak spoločnosti na mňa neúčinkuje.
- Nikdy ste nemilovali natoľko...

- Nie. Na mňa láska účinkuje inak. Keď niekedy vidím mladé páry, je mi do plaču. Vidieť len rozdelenie a nútenie. Láska môže byť aj metafyzická. Je to síce iba poetizmus, ale aj ja žijem vďaka láske. Vás milujem rovnako ako väčšinu vašich kolegýň. Láskou k životu.
- Ja som si predstavovala, že sa s Vami... milujem, - povedala po vypití pohárika. Cítila, že by nemala, a cítila, že by mohla.
- To Ste nemusela povedať, ale ďakujem...
- Potešilo Vás to?
- Neviem. Povedal som že lásku vnímam inak. Tak ako žijem...
- A... boli ste už niekedy zamilovaný?

Leo ju v naozaj pohladil po tvári.

- Ste krásna žena. Mladá... Dávajte si pozor na čas. Ešte prednedávnom som mal tridsať rokov...

Žena pohladenie po tvári neprijme ako radostný pohyb jej „muža v predstavách“. Ale neuhne.

- Poznáte cenu ženskej lásky... Keď žena prepadne mužovi...?

Leo sa ospravedlní:

- Prepáčte za pohladenie...Ak to pôsobilo priveľmi intímne...
- Nič sa nestalo. Asi by som mala odísť...

Ona odíde.

Leo zostane sám. Dopije víno.

4

Leo potajomky sleduje sestru, do ktorej je zamilovaný. Sleduje ju z okna ako kráča. Predstavuje si ako sa s ňou rozpráva.

Leo sa uloží na spánok. Stále je pod vplyvom „lásky“. Nemôže zaspať. Už nevstane.